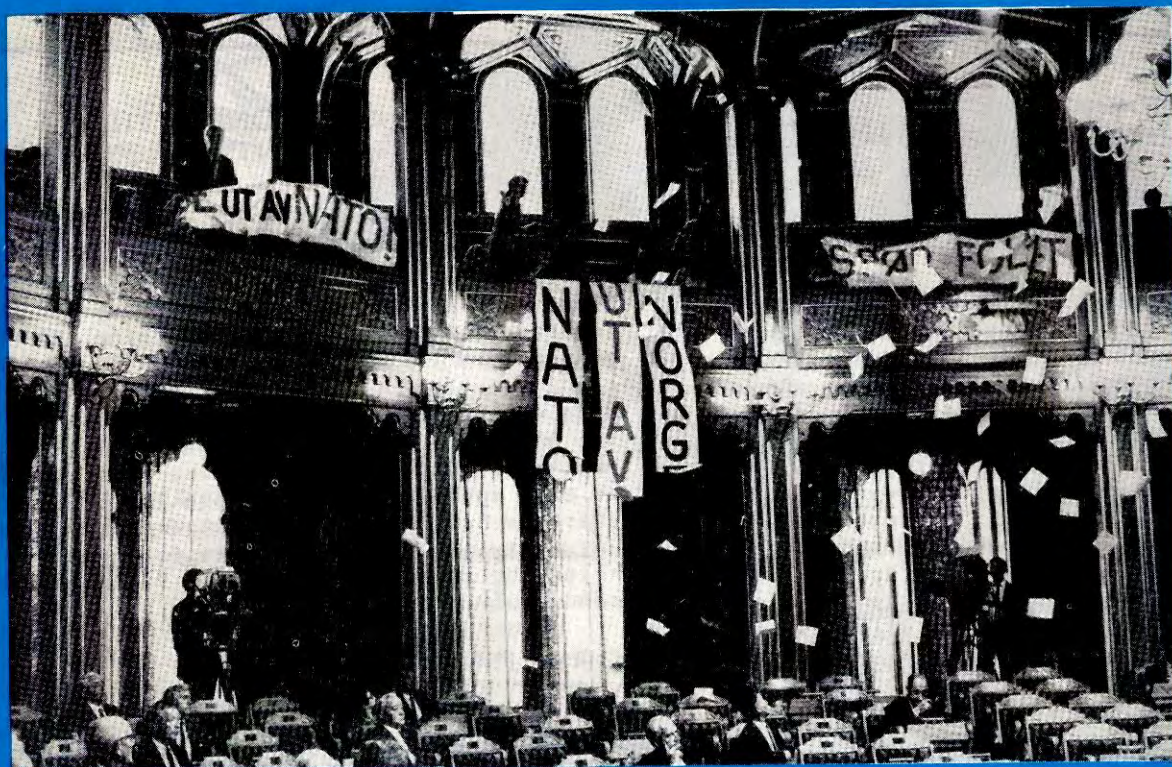

for
vietnam

spesialnummer 2
1969 4. årgang
Pris 1 krone

NATO

utgitt av Solidariteitskomiteen for Vietnam i samarbeid med
Oslo Akershus utvalget av Kampanjen Norge ut av NATO

Norske løpegutter for USA-imperialismen

GJENNOM NORGES NATO-MEDLEMSSKAP og amerikansk kapitalinnflytelse her i landet har USA-imperialismen sikret seg stor kontroll over landet. Dette ser vi bl.a. på den norske regjeringas og sosialdemokratenes utenrikspolitikk - en politikk som i praksis betyr full støtte til USA-imperialismen og et slag mot Vietnams kjempende folk.

UTENLANDSKE INTERESSER DOMINERER NORGES ØKONOMI

Den norske regjeringa har etter innmeldinga i NATO, aldri ført noen sjølstendig, nasjonal politikk. I flere artikler i dette og tidligere nummere av For Vietnam er det blitt påvist hvordan USA-imperialistene gjennom NATO har sikret seg praktisk talt full militær og politisk kontroll over landet vårt. Den økonomiske innflytelsen USA-imperialismen har i Norge er stor, og denne innflytelsen øker dag for dag. I fjor gikk over 100 norske bedrifter over på utenlandske hender. Hver fjerde aksje i industri og gruvedrift tilhører nå utenlandsk storkapital. Norsk skipsfart baserer seg idag i hovedsak på frakting for utenlandske kjempekonserner. Fremst i rekken av disse konsernene står amerikanske eller amerikanskdominerte monopoler og truster - både som oppdragsgivere for norske skipsredere og som innehavere av kapital i norsk industri.

Steg for steg erobrer amerikansk kapital kontroll over norsk økonomisk liv. Igår var det aluminiumsindustriens tur (Årdal og Sunndal verk, ALCAN), idag Emaljeverket - imorgen..? Og hele tida logrer den norske regjeringa med halen og vifter med den ene konsesjonen etter den andre.

REGJERINGENS HOLDNING TIL USA's "ENGASJEMENT" I VIETNAM

Det er på bakgrunn av USA-imperialismens innflytelse militært, økonomisk og politisk i Norge, at vi må se den norske regjeringas utenrikspolitikk. Her skal vi i hovedsak konsentrere oss om regjeringas holdning til USAs angrepskrig i Vietnam.

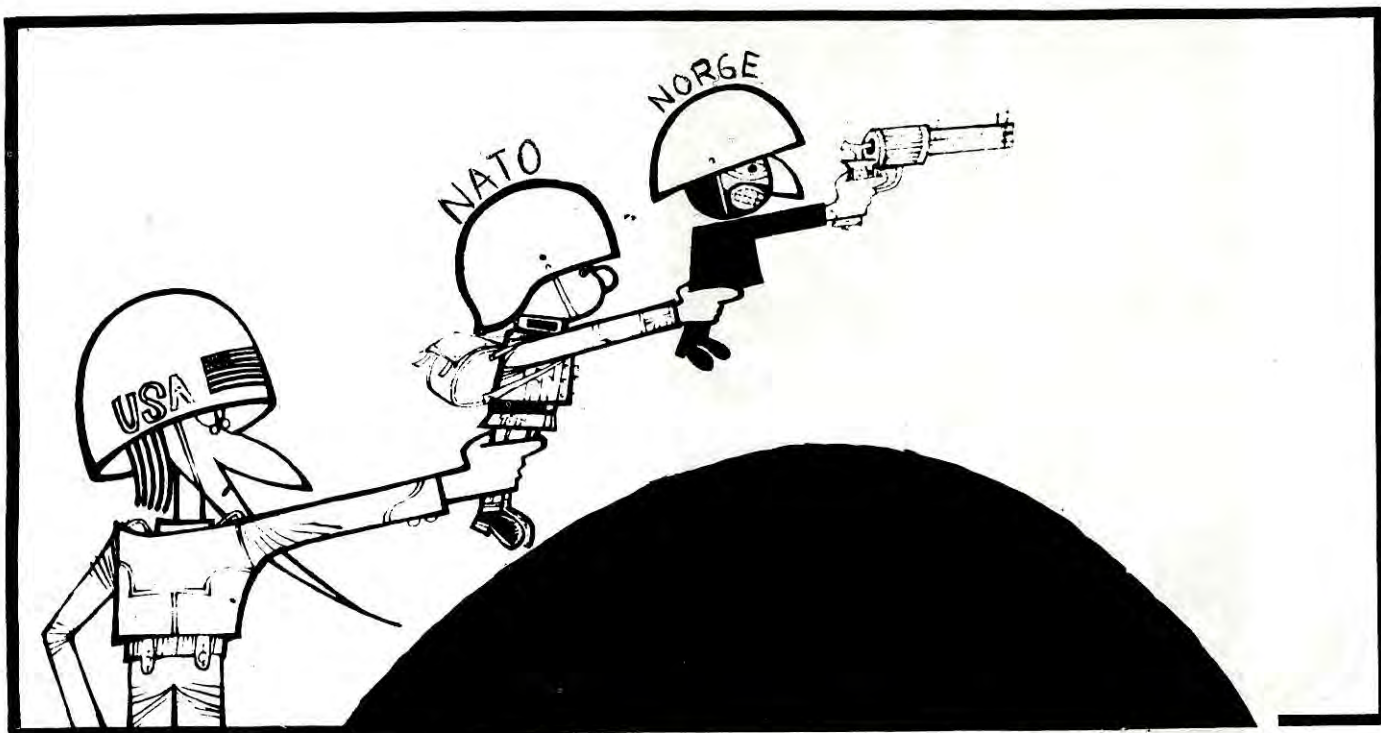
Både den tidligere sosial-demokratiske og vår nåværende koalisjons-regjering har alltid vært klar over det norske folks fordømmelse av USAs aggresjon mot Vietnams folk. Stadig sterkere har folket, spesielt den norske arbeiderklassen, vist sin avsky for angrepskrigen og sin fulle støtte til Vietnams kjempende folk.

ORD PAKKET INN I VATT OG BOMULL

Derfor har verken de borgelige partiene eller sosial-demokratene kunnet si åpent at de støtter USA-imperialistene. Samtidig har de ikke villet ta avstand fra dem, på grunn av sin avhengighet og samhörighet med USA-imperialistene. Løsninga for disse imperialistiske løpeguttene har vært å si så lite som mulig om USAs angrepskrig i Vietnam. Og når de har

"HIS MASTER'S VOICE"

blitt tvunget til å uttale seg, når de pakket sine ord inn i uforståelig vatt og bomull, i et forsøk på å føre det norske folk bak lyset. Men ved en rekke anledninger har de likevel avslørt sin rolle som USA-imperialismens tale-
rør i Norge.

SOSIALDEMOKRATEN LANGE PÅ OFFENSIVEN MOT "KOM- MUNISTISK INFILTRASJON"

La oss begynne med sosialdemokratenes utenriksminister inntill 1965, Hallvard Lange. Det er kjent hvordan han i 1952 stemte for en resolusjon fra NATOs ministerråd som uttrykte full beundring for franskmennenes kolonikrig i Indokina og oppfordret de på forhånd nederlagsdømte kolonialistene til fortsatt felttog mot den "kommunistiske infiltrasjonen". Også ved seinere anledninger har sosialdemokraten Lange vist sitt sanne ansikt - som da han i en stortingsdebatt i 1965 uttalte sin "...forståelse for den utaknemlige oppgave som Amerikas Forente Stater så å si er blitt tvunget til av historiske omstendigheter i retning av å ivareta sikkerhetspolitiske hensyn i mange deler av verden og ofte i situasjoner hvor en bare står overfor valg mellom i seg selv utilfredsstillende alternativer. "

Lange uttrykte altså dengang forståelse for USAs kolonikrig mot Koreas folk, CIA-kuppet i Persia og Guatemala, den blodige nedslaktinga av over en halv million patrioter i Indonasia, overgrepet mot folket i Domingo, intervensjonsforsøket på Kuba i 1961, osv.? Og for Lange har altså de undertrykte folkenes krav om frihet og nasjonal uavhengighet vært et "utilfredsstillende alternativ"!

"VIETCONG-TERROR"

I forbindelse med Arbeiderpartiets landsmøte i 1965 kom sosialdemokratenes utenriksminister med utsagn til pressa om at han aldri ville være med på noen annerkjennelse av " Vietcong " som han sa - selv ikke som for-

handlingsdeltaker i eventuelle fredsforhandlinger. " En organisasjon som baserer sin virksomhet på systematisk terror mot sivilbefolkningen fortjener ingensomhelst anerkjennelse ", ifølge Lange.

Til tross for iherdige forsøk fra andre sosialdemokratiske ledere på å bortforklare USA-imperialistenes angrepskrig mot Vietnams folk som en "voldsom katastrofe" og et "tragisk feilgrep" og så videre, har de en gang for alltid blitt avslørt som lydige løpegutter for USA-imperialismen, alltid til tjene-
neste på det minste vink fra USA-lederne, til å prøve å bortforklare USA-imperialismens forbrytelser mot verdens folk.

LYNG FØLGER OPP

Den nåværende 4-partiregjerings utenriksminister, John Lyng er også et glimrende eksempel på hvordan norske ledere lur seg unna folkets krav om amerikansk tilbaketrekking fra Vietnam uten vilkår, full støtte til FNL og kamp mot USA-imperialismen. Gjennom dunkel tale har Lyng & Co i praksis vist sin fulle støtte til USAs angrepskrig i Vietnam.

I Stortingets utenriksdebatt i oktober 1968 begynte Lyng sin halvtimeslange tale med å understreke at han ikke ville bevege seg "hele horisonten rundt når det gjelder disse tilspissede kriser og konflikter" og så gikk han over til nødvendigheten av å styrke NATO etter Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia og gråt ansvarsløse krokodilletårer over ofrene for krigen Nigeria/Biafra. Vel vitende om det norske folks avsky for USAs krigføring i Vietnam, sørget han for bare å bruke 1/2 minutt til dette spørsmålet. Det han sa, var:

"Det foreligger jo en rekke indikasjoner på at man nå står overfor en ny utviklingsfase, som muligens kan gi konflikten en endret karakter. Det skulle kanskje også være grunnlag for et visst håp om at denne fase kan gå i retning av mer meningsfylte forhandlinger, selv om det er klart at slike forhandlinger

vil by på store vanskeligheter, og at partene vil ha en lang vei foran seg, før de kan ha håp om å nå fram til endelige løsninger."

Ja, hva mente egentlig Lyng? Noen kan kanskje mene at han egentlig ikke sa noeenting, at han på en måte prøvde å stille seg utenfor som en "objektiv iakttaker" som egentlig ikke støttet noen part. Men gjennom vatten og bomullen ser vi her en klar støtte til USA-imperialistenes angrepskrig mot Vietnams folk. Nixon snakker også om en "endret karakter av konflikten", om "meningsfylte forhandlinger", om "endelige løsninger" osv. Men samtidig som Nixon og Lyng taler med samme tunge, utvider de amerikanske imperialistene sin angrepskrig, ikke bare i Vietnam, men også i Laos, Thailand og andre land der folkets frigjøringskamp vinner stadig større seire. Samtidig som USA-imperialistene, den norske regjeringas representanter og sosialdemokratene snakker om "fred i Vietnam".. "tragisk katastrofe".. "ofrene for krigen".. "blodig konflikt" osv., så øker USA-imperialistene omfanget av sine overgrep mot verdens folk.

NORGE

ANERKJENNER QUISLINGENE

Ikke bare i tale, men også i praksis viser den norske regjeringa at den løper USA-imperialistenes ærend. Norge har formelt anerkjent quisling-regimet i Saigon, og bruker

den norske ambassadøren i Thailand som sendemann til Saigon. Den norske regjeringas diplomatiske samkvem med militær-regimet i Thailand er også nøye i samsvar med USA-imperialistenes ønsker. Regimet kan bare opprettholdes på grunnlag av bajonetter og over 100 000 USA-soldater i landet. Den diplomatiske kontakten med quisling-regimet tjener forøvrig også på en utmerket måte skandinaviske kapitalinteresser i landet (SAS, Jotun Fabrikker og en rekke svenske og danske selskaper profilerer på undertrykkelsen av Thailands folk). Det er i det siste blitt opprettet to nye norske ambassader i Sørøst-Asia, i Singapore og Sidney. Begge er blitt opprettet "på grunn av den norske skipsfarten på Vietnam".

IKKE-SPREDNINGSAVTALEN DIKTERT AV SOVJET/ USA

Helt i tråd med USA-imperialistenes ønsker var det videre at Norge skrev under på den såkalte "traktaten om ikke-spredning av kjernefysiske våpen". Noen vil kanskje tro at dette var en bra ting å gjøre, kanskje fordi et enstemmig Storting sluttet seg til. Men sannheten er at med denne traktaten har USA i samarbeid med Sovjet søkt å sikre seg monopol på kjernefysiske våpen i verden - et monopol som de sammen kan bruke som trusel mot de stadig voksende frigjøringsbevegelsene rundt i verden.

ANERKJENN DRV OG FNL!

Da Solidaritetskomiteen i begynnelsen av 1969 reiste kravet om norsk anerkjennelse av Nord-Vietnam (DRV) og FNL, og dette kravet ble fulgt opp av en rekke organisasjoner i Norge, ble saka til slutt tatt opp i Stortinget. Men mot det norske folkets massive krav om norsk anerkjennelse kunne utenriksminister Lyng bare si at det ikke passet akkurat da, fordi det kunne "føre til en uheldig innvirkning på forhandlingssituasjonen i Paris".

Nei, sjølsagt passet det ikke herr utenriksministeren akkurat da. Fordi det ikke passet USA-imperialistene! Det at det norske folket skulle få presset den norske regjeringa til å anerkjenne DRV, ville bety et nytt, hardt slag for USAs sårbare "prestisje", og det ville bidra til en fullstendig avsløring av USA-imperialismen som den eneste årsak til krigen i Vietnam. Derfor passet ikke folkets krav løpeguttene i den norske regjeringa.

Stadig oftere avslører således den norske regjeringa og sosialdemokratiet seg som lydige tjenere for de amerikanske imperialistene. Statsmaktas overgrep mot Vietnam-aktivistene føyer seg til eksempelrekka.

Men mot regjeringas og sosialdemokratenes forbryterske rolle som løpegutter står våre krav om full støtte til FNL, kamp mot USA-imperialismen og NATO ut av Norge. Dette er krav som har brei tilslutning i folket. Vår viktigste oppgave i tida som kommer vil derfor være stadig sterkere å reise disse krava. Dette arbeidet vil bety en sterk støtte vi kan gi folket i Vietnam og alle undertrykte folk som kjemper for sin frihet og nasjonale sjølstendighet.

NATO - redskap for undertrykkelse

NATO-pakten ble opprettet i 1949 av USA, med sikte på å legge medlemslandene inn under USA-imperialismens kontroll. 20 NATO-år har vist hvordan pakten har spilt en æreløs rolle som redskap for imperialistisk undertrykkelse.

Atlanterhavspakten blei undertekna i Washington 4. april 1949 av tolv land: Belgia, Canada, Danmark, Frankrike, Island, Italia, Luxembourg, Nederland, Norge, Portugal, Storbritannia og USA. Opprettinga av militæralliansen NATO var en opptrapping av USA-imperialismens press mot de sosialistiske statene i Europa. Et annet og like viktig siktemål for USA var å sikre sitt økonomiske og politiske grep over Europa.

BAKGRUNNEN

Venstre-orienterte krefter hadde hatt ledelsen i anti-fascistiske motstandskampen. Etter frigjøringa sto kommunistpartiene og andre venstreorienterte og anti-kapitalistiske krefter sterkt i de aller fleste europeiske land. Disse forholda utgjorde en trusel mot USA-imperialismen som trengte Europa som et stabilt marked for investeringer og avsetning av amerikanske produkter.

HELLAS-FASCISTENE TILBAKE I MAKTPOSISJONER.

I Hellas blei venstrekreftene slått brutalt ned. Britene intervenerte i den greske borgerkrigen og innsatte gamle fascistmedløpere i regjeringa. Det fantes en alliert plan for økonomisk gjenreising av Hellas, men denne blei torpedert av USA. De alliertes organ for økonomisk hjelp blei oppløst, og da Storbritannia trakk seg ut av Hellas, tok USA over. Det var USAs plikt å gjøre dette erklærte president Truman i kongressen i mars -47. Samtidig la han fram den beryktede Truman-doktrinen. Enhver nasjon måtte velge mellom to forskjellige livsmåter, sa han: "Den ene er basert på flertallets vilje, og utmerker seg ved frie institusjoner, representativ regjering, frie valg, garantier for individuell frihet, tale- og religionsfrihet og frihet til å gi uttrykk for sine politiske meninger. Den andre er basert på mindretallets vilje, som påtvinges flertallet. Den støtter seg på terror og undertrykkelse, en kontrollert presse og radio, forhåndsavgjorte valg og undertrykkelse av individets rettigheter."

KONSEKVENSENE AV TRUMAN-DOKTRINEN

Realiteten bak disse vakre orda vises grelt ved eksemplet Hellas. Med USAs hjelp blei venstreorienterte og liberale slakta ned eller kasta i fengsel, mens gamle fascister blei plassert i ledelsen. Det virkelige innholdet bak Trumann-doktrinens floskler var at USA krevde blind underkastelse av Europas folk. Ethvert opprørsforsøk ville bli slått ned slik som i Hellas.

MARSHALL-"HJELPA"

Hellas var tilstrekkelig til å statuere et eksempel. Militærintervensjon blei ikke nødvendig for å sikre seg den økonomiske makta over resten av Europa. Marshall-planen blei lagt fram i juni -47. Den blei framstilt som et storslått hjelpeprogram, men var i virkeligheten et uhyre effektivt tiltak for å få amerikansk kontroll over europeisk økonomi. Europa var utarmet og krigsherjet, de sittende regjeringene var redde for uro og fant å måtte godta de harde amerikanske betingelsene for "hjelpa". Bare de sosialistiske statene avslo fordi amerikanerne krevde full økonomisk integrasjon som gjenytelse. Marshall-planen ville gjøre de øst-europeiske landa til kornkamre og dermed gjøre dem fullstendig politisk avhengig av USA. Den økonomiske makta amerikanerne vant i Vest-Europa ga dem full politisk kontroll. USA kunne kaste og innsette regjeringer etter som de fant det opportunt ved å true med å trekke tilbake den økonomiske "hjelpa"

Opprettinga av militæralliansen NATO var neste skritt som blei tatt for å styrke USA-imperialismens jerngrep over Europa. Med NATO skaffet USA seg militær sikring av den makta de allerede hadde fått over europeisk økonomi og politikk.

NORSKE USA-LAKEIER I AKSJON

NATO-pakten blei dels lurt, dels truet på det norske folket. USA-løpeguttene i den norske regjeringa skapte en illusjon om stor tidsnød, utnytta maktskiftet i Tsjekkoslovakia til en

hetskampanje og spredte rykter om en nær forestående sovjetisk invasjon i Norge. Hverken partienes landsmøter eller stortingsrepresentantene fikk tid eller mulighet til å sette seg inn i saka og drøfte de konsekvenser NATO-medlemskapet ville få for vår nasjonale sjølstendighet. Folket blei aldri spurt.

"DEMOKRATISKE IDEALER"

NATO-paktens "demokratiske idealer" var allerede gjort til skamme ved at diktaturstaten Portugal var medlem. Det kom heller ikke noen særlige innvendinger da Hellas og Tyrkia blei medlemmer i 1952, trass i at disse statene hverken var Atlanterhavsmakter eller kunne sies å være "bygget på grunnsetningene om folkestyre, individets frihet og rettens herredømme", slik det står i innledninga til A-pakten. Men vedtaket om at Vest-Tyskland skulle delta i opprustinga og Vest-Tysklands medlemskap i NATO i 1954 vakte voldsom motstand hos det norske folket. Spørsmålet om Vest-Tysklands medlemskap blei kjørt fram i Stortinget som en hastverkssak. Det gjaldt å komme folkeopinionen i forkjøpet. Regjeringa la fram en erklæring som inneholdt visse betingelser for medlemskap, men disse betingelsene gikk man seinere bort fra. Protester og demonstrasjoner leda av jernarbeiderne hadde like liten virkning på arbeiderpartiregjeringa som det tyske LDs motstand mot NATO-medlemskap hadde hatt. Vest-Tyskland er nå den ledende europeiske makt i NATO. Landet er det eneste som har stilt hele sitt forsvar under NATO og dermed har det fått en dominerende plass i NATOs integrerte kommando-struktur.

FRANCO-SPANIA INN I NATO

USA ønsket i tillegg til Vest-Tyskland å få Spania inn som NATO-medlem. Men av frykt for folkemeninga i Europa blei Spanias medlemskap ikke formelt fastslått. Reelt sett er Franco-Spania likevel knytta til alliansen ved militære avtaler med USA om amerikanske flåtebasar og stasjonering av flystyrker underlagt NATOs kommandosystem.

SAMARBEIDET SOVJET/USA

Etter den markerte omlegginga av sovjetisk utenrikspolitikk i tida etter den 20. parti-kongressen i 1956 hvor Sovjet slo inn på ei samarbeidslinje med USA, har det kommet stadig klarere fram at NATO ikke er en allianse retta mot en ytre fiende, men i hovedsaka en allianse for å undertrykke folka i medlemslandene. Etter et møte i mai '56 uttalte alliansens forsvarsministre at det "nå i enda større grad enn tidligere var nødvendig å forsette sin virksomhet utover det alltid like aktuelle arbeidet for forsvaret. NATO-rådet satte ned en komité som skulle bistå med tilrådinger om midler og framgangsmåter for å forbedre og utvide NATO-samarbeidet på ikke-militære områder og styrke samholdet innenfor Atlanterhavssamarbeidet. "Gjensidige rådslagninger innen NATO skulle bli en integrerende del av utførminger av den nasjonale politikk."

Innstillinga til komitéen legger stor vekt på det økonomiske samarbeidet og dette er blitt fulgt opp seinere. NATOs komité for økonomiske spørsmål arbeider med utvidelse av de europeiske fellesskapene, gjennomføring av avtalene under Kennedyrunden og likviditetsproblemer. NATO har altså engasjert seg direkte for å styrke den internasjonale monopolkapitalens grep over Europa.

FORSKNING FOR NATO

Også når det gjelder forskning har NATO engasjert seg sterkt. NATOs vitenskapskomité har som hovedoppgave "å understøtte vitenskapen som middel til å styrke båndet mellom NATO-landene." Med midler fra NATOs vitenskapsprogram befester USA-imperialismen sitt grep over norske universiteter og norsk "fri" forskning. Av NATO-midler blei det gjennom Norges Teknisk-Naturvitenskapelige forskningsråd delt ut 17 stipendier til videregående studier eller deltakelse i forskjellige forskningsprosjekter. Det blei ytt store tilskott til prosjekter ved Chr. Michelsens institutt og Universitetet i Oslo.

NATO-"INFORMASJON"

NATO satser store summer på "informasjon" for å sikre seg befolkningas støtte. Presse, kino, radio, fjernsyn, skolebøker osv. er tatt i bruk. I Norge blir denne "opplysningsvirksomheten" hovedsaklig drevet gjennom Den Norske Atlanterhavskomité og Folk og Forsvar som store deler av Norges befolkning står tvangsinnmeldt i gjennom LD.

FOLKET UMYNDIGGJORT

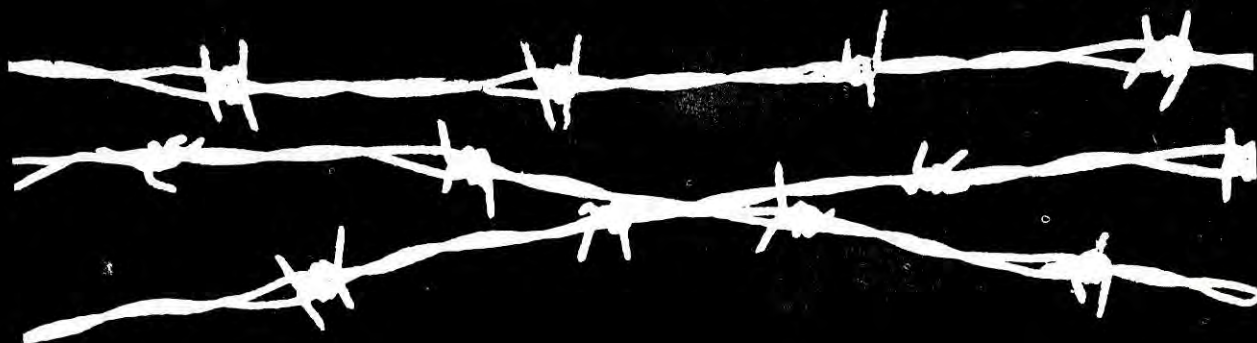
I realiteten spiller det liten rolle hva folkeopinionen mener eller vil. Upåaktet av folkemeninga vedtar NATOs ministerråd viktige prinsippvedtak og langsiktige militære planer som blir aktuell politikk i de enkelte medlemslandene mange år seinere. Folkeopinionen har ikke mulighet til å se de skrittvisе tiltaka i en større sammenheng.

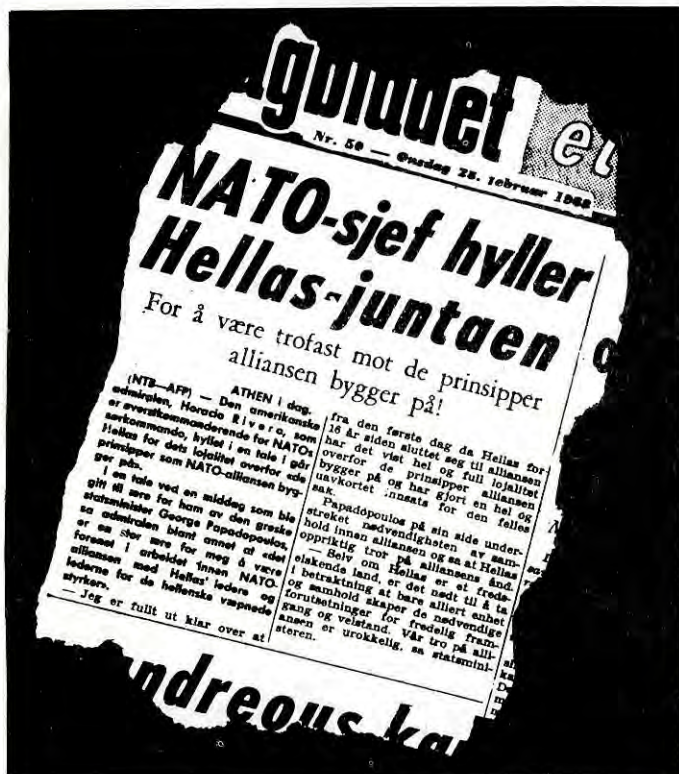
Stortinget får årlig en kortfatta melding. Her omtales de politiske og militære prinsippvedtak i knappe og generelle vendinger. Når Stortinget flere år etter får de enkelte rådsvetaka til behandling, er disse i realiteten avgjort i henhold til allianseforpliktelsene. Trass i dette prøver de norske myndighetene krampaktig å opprettholde myten om de små lands innflytelse i NATO enda alle veit at Norge bare følger USAs diktat. Kommandosystemet i NATO avslører også grundig forsikringen om at "Norge avgjør gjennom sine konstitusjonelle organer hvilke tiltak som til enhver tid er nødvendige for å sikre landet frihet og selvstendighet." Øverstkommanderende for Europakommandoen har full myndighet til å gjennomføre de operasjoner han anser for nødvendige for å forsvare en hvilken som helst del av området innen sin kommando. De enkelte lands nasjonale forsvar er tilpasset den felles strategi. En vesentlig del av Norges luftforsvar er overført til alliert kommando allerede i fredstid. Norske myndigheter må som et ledd i NATOs infrastrukturprogram

STIG
DAGERMANN

Gossen Franco satt vid grin-
den och grät
Då kom den snälla onkel
Sam förbi
Och strök den lille över kinden
«Kära gosse, varför gråter vi?»
«Jo, jag har tappat mina sju
pesetas
i förrgår morse när jag sloss
så bra
och alla pojkerna i klassen
retas
och ger mig inte det som jag
vill ha.»

«Här har du pengar», säger
Sam medsamma
«Vad ska du köpa Dig för
denna slant?»
«Jag tänkte hänga min gamla
mamma
och rep är dyra dom, inte
sant?»
«Förståndig gosse», säger Sam
och skänker
den lilla pilten några dol-
lar till
«Det är så rolig med små barn
som tänker
på sina mödrar, så lycka till.»

satse store summer på utbygging av militære flyplasser og andre NATO-anlegg i Vest- og Nord-Norge - penger som kunne vært brukt til en fornuftig distriktsutbygging.

NATOs "GLOBALE PERSPEKTIV"

Også når det gjelder utviklingsland har NATO engasjert seg. Det er oppretta en spesiell komité for slike saker. Det drives studier av tiltak for å utvide verdenshandelen og studier av eksisterende politiske og økonomisk-sosiale hindringer for intensivt jordbruk i utviklingslanda. Man samarbeider med Verdensbanken med sikte på ny "global" utviklingsstrategi". At NATOs store interesse for utviklingsspørsmål neppe har veldedige årsaker kan enhver forstå. NATO har sikra det økonomiske grepet over Europa, nå må landa i Asia,

Afrika og Latin-Amerika trygges som stabile markeder. Hvis dette ikke lykkes med bruk av bare økonomiske maktmidler, må militærmakt settes inn. NATOs ytre fiende er ikke lenger Øst-blokken, men frigjøringsbevegelsene i Asia, Afrika, og Latin-Amerika. Portugals kolonikrig i Angola og Mosambique utkjempes med NATO-våpen. NATOs søsterorganisasjoner, Cento og SEATO, er støttespillere for verdenspoliti-tiet US-army.

Vårt land er også en aktiv bidragsyter til denne politikken gjennom NATOs samordna våpenprogram. Norge produserer raketter av typen Sidewinder og Bullpup raketter som brukes i Vietnam.

På grunn av motsetninger mellom imperialiststatene var USAs krig i Vietnam en av årsakene til at Frankrike i 1966 besluttet å trekke seg ut av NATOs militære organisasjon. Frankrike uttalte at NATO-medlemskapet kunne trekke landet inn i militære konflikter som det ikke ønsket å ta del i. Frankrike begrunnet også sin beslutning med at den integrasjon som var gjennomført for de væpnede styrker hadde resultert i nasjonal underkastelse som griper inn i landets suverenitet og sjølbestemmelsesrett.

USA-REPRESALIER I TILFELLE NORSK UTMELDING

I kraft av sin store militære styrke og sin stilling som atommakt kunne Frankrike trekke seg uten særlige mottiltak fra USA. Et lite land som Norge vil måtte vente store økonomiske og militære represalier. Kuppet i Hellas viste oss dette. Igjen har USA brukt Hellas til å statuere et eksempel. Små ymt om en mer sjølstendig linje utenrikspolitisk og økonomisk var nok til at USA-imperialismen gjennom sitt redskap NATO slo til mot det greske folket. Norge vil ikke kunne gjenvinne sin økonomiske og politiske sjølstendighet uten kamp.

A.N

for vietnam

Kjøp
også
FNL's program
Kr. 1

- utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam.
- bringer opplysninger om Vietnams frigjøringskamp som den øvrige pressen forsøker å fortie.
- bringer artikler og reportasjer som forteller om Vietnams militære seire og om oppbyggingen av de frigjorte områdene.
- avslører USA-imperialismens økende politiske og økonomiske innflytelse i Norge.
- påviser USA-imperialismens økonomiske, militære og politiske aggresjon i Asia, Afrika og Latinamerika.
- gjenspeiler utviklingen i den økende anti-imperialistiske kampen i Norge.
- kommer ut med 6 nummer i året. Abonnement koster kr. 15,00 og bestilles fra Solidaritetskomiteen for Vietnam, Iduns gt. 5, Oslo 1. Postgiro 20 29 81. Merk talongen "Abonnement FV 1969".

HVA ER IMPERIALISME?

Imperialismen er det høyeste stadium i kapitalismens utvikling. Verdens imperialistiske stater med USA i spissen er idag totalt avhengige av økonomisk utsuging av andre folk og nasjoner for overhodet å kunne eksistere. Derfor går militær undertrykkelse parallelt med den økonomiske utsuginga.

Men verdens folk reiser seg idag til kamp mot undertrykkelsen og kommer til å kaste av seg imperialismens åk.

ER IMPERIALISMEN EN "ULYKKE"?

Mange snakker om imperialismen som en slags "ulykke", en tragisk "misforståelse" eller en "feilaktig politikk". Dette ser vi bl.a. i en del av borgerpressas behandling av Vietnam-krigen. En trur liksom at den amerikanske regjeringa er i god tru- at det bare er nødvendig å forklare den at den fører en "feilaktig" politikk, så vil alt bli bra.

Slik er det ikke. USA sender ikke en halv million mann ut i junglene i Vietnam uten å ha forstått hva de gjør. Vietnam-krigen er upopulær i USA, og makthaverne utsetter seg ikke for en slik belastning uten at det tjener deres interesser. Og hvilke interesser er det som er de viktigste? Er USA-soldatene i Vietnam fordi de amerikanske makthaverne ikke "liker" kommunister? Nei, slik er det sjølsagt ikke. USA-soldatene er i Vietnam fordi det tjener de økonomiske interessene til USA's makthavere. Enhver politikk må føres innen rammen av de muligheter den økonomisk/materielle utviklinga trekker opp. Imperialismen er en fase i kapitalismens produksjonsutvikling. For å skjønne imperialismens vesen, må vi derfor studere utviklinga av den kapitalistiske produksjonen.

større ressurser og bedre produksjonsmetoder enn andre.

Disse kapitalistene er i stand til å utkonkurrere de andre, og til å kjøpe opp deres bedrifter. Derfor skjer det i alle kapitalistiske samfunn en stadig konsentrasjon av produksjonsmidlene. Når denne konsentrasjonen har nådd et visst nivå, begynner konkurranse å bli temmelig umulig. Bransjene i industrien domineres av ett eller et par kjempemessige konserner. Disse store konsernene ville bare tape på å drive priskrig seg i mellom. Dersom et mindre firma i en bransje prøver å sette ned prisene, vil de store konsernene som har kjempemessige ressurser, kunne føre en nådeløs priskrig, utkonkurrere små-firmaet, og konsentrasjonen vil ha gått et skritt videre.

Konsernene vil gjerne utvide seg til å dekke stadig flere produksjonsledd, og konsentrasjonen foregår derfor også på tvers av tradisjonelle bransjeskiller. Det er f.eks. vanlig at samme konsern kontrollerer så vel råstoffkilder, halvforedling, videreforedling og distribusjon. (F.eks. de store oljefirmaene som eier kildene, raffinerer oljen, og har sitt eget omsetningsapparat.) Konserner som dekker flere ledd i produksjonen står sterkest i konkurransen med andre tilvirkere fordi de har full kontroll med prisene på alle trinn.

KONSENTRASJON AV PRODUKSJONSMIDLENE

I middelalderen rådde et økonomisk system som vi kaller feudalisme. Bøndene måtte arbeide store deler av uka gratis på gårdene til de store godseierne. Dette systemet ble avløst av kapitalismen. Overgangen fra feudalismen til kapitalismen skjedde gjennom store revolusjoner som f.eks. den franske revolusjonen i 1789. I sin tidligste begynnelse var kapitalismen et økonomisk system preget av fri konkurranse. Den enkelte kapitalist eide sin bedrift, og konkurrerte på like linje med de andre kapitalistene. Prisene på produktene ble fastsatt gjennom konkurransen, og den som solgte billigst solgte mest.

Men utviklinga av produksjonsmetodene skjedde ikke like fort over alt. Noen kapitalister var dyktigere enn andre, og produserte billigere enn andre. De solgte dermed mer, tjente mer, og kunne utvikle sine produksjonsmetoder ytterligere. Etterhvert oppstår det et skjevhetshold, der noen av kapitalistene råder over

BANKENE OG FINANSHERRENE

Bankenes grunnleggende og opprinnelige funksjon var å formidle betalinger. I samband med dette forvandler bankene passiv pengekapital til aktiv kapital, dvs. kapital som gir profitt, de samler alle slags pengeinntekter og stiller dem til disposisjon for kapitalistklassen.

Lova om utvikling og konsentrasjon gjelder også for bankene. I samband med denne utviklinga forvandler bankene seg fra beskjedne mellommenn til allmektige monopolinnehavere som rår over nesten all pengekapitalen til kapitalistene.

Hvordan skjer denne utviklinga? Det viktigste i denne sammenheng er at bankene kan bestemme hvem som får låne penger. Alle større næringsforetak er i høy grad avhengig av gunstige lånebetingelser for å kunne foreta lønnsomme investeringer. Dette forholdet gir bankene, - og da især de store bankene, - en enorm makt.

Mønstret styrkes ytterligere gjennom en kraftig sammenfiltrering av bankvesenet i grupper under ledelse av stor-banker. (Dvs. de store bankene har medeierskap i de mindre, og dirigerer deres lånepolitikk.) Dette gir finansherrene en voldsom makt.

nomisk og politisk innflytelse, og legger samtidig grunnen for enda uhyrligere utbytting av de fattige landa og enda større kapitalopphopning i de rike. Kapitaleksporten medfører at kapitalistmaktere alltid vil kjempe mot nasjonale frigjøringsbevegelser og ser dem som en trussel mot sine økonomiske interesser.

KAPITALEKSSPORT

For den gamle kapitalismen som var dominert av den frie konkurransen, var eksport av varer karakteristisk. For den nye kapitalismen under monopolenes og finansherrenes herredømme er eksport av kapital blitt karakteristisk.

Konsentrasjonen av produksjonsmidlene i de rike stormaktene skapte grunnlaget for en voldsom opphoping av kapital. Denne opphopinga av kapital var så stor at den umulig kunne investeres i lønnsomme foretak i de rike landa. Derfor blir store deler av den opphopete kapitalen eksportert til de fattige landa. Som betingelse for disse låna (som nå kalles for "hjelpetiltak",) stiller kapital-eksportørene krav om markedsfordeler, eller om monopol på salg av visse varer (f.eks. militærutstyr) eller store kontrakter (jernbaner, havneanlegg el. likn.)

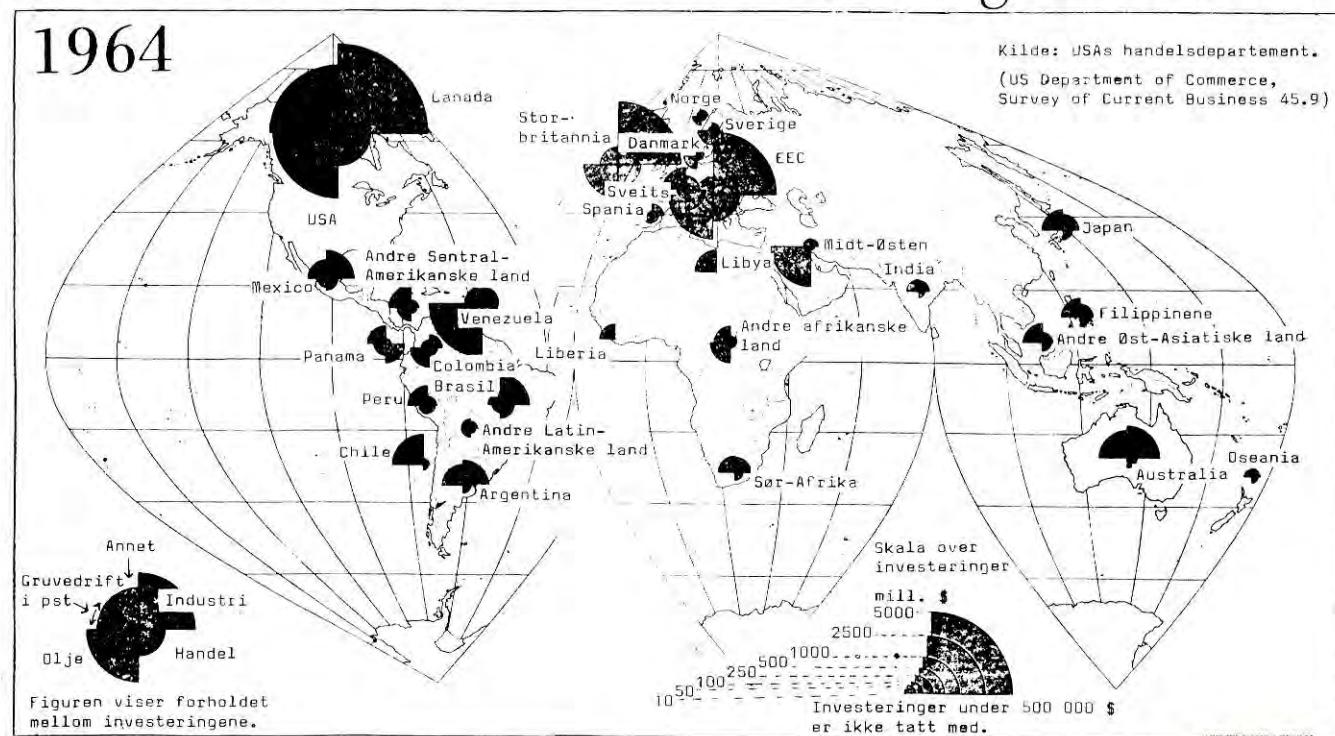
Kapitalismen har for lenge siden skapt et verdensmarked. Og i samme munn som kapitaleksporten vokste og de kjempemessige monopolsammenslutningene utvidet sine utenlandske og koloniale forbindelser og innflytelsessfærer, kom det stadig oftere til ulike avtaler eller "tause overenskomster" mellom dem. Dette la grunnen for internasjonale monopoldannelser. Disse internasjonale monopolsammenslutningene betyr en avskaffelse av den frie konkurransen på verdensmarkedet. Dette innebærer økt øko-

VERDENS OPPDELING MELLOM STORMAKTENE

Forholdet mellom de rike landas kapitalist-sammenslutninger danner grunnlaget for forholdet mellom deres stater. I praksis vil alltid det enkelte lands stat tjene dets finansherrens interesser. Dette gir seg utslag i en oppdeling av jordas territorielle områder mellom de kapitalistiske stormaktene. Denne oppdelinga skjedde opprinnelig gjennom store erobningskriger, kolonikriger. Stormaktene etablerte kolonier, direkte underlagt sine stater. Seiere (siden 2. verdenskrig) har dette regelrette kolonisystemet blitt erstattet med et mer avansert system, - den såkalte ny-kolonialismen. Dette systemet innebærer dannelse av skinn-demokratiske reaksjonære regimer i de fattige landa, - regimer som rekrutteres fra en snyltende overklasse, og som blir stadig mer avhengig av utenlandske kapitalist-regimers hjelp for å holde seg ved makta. Ettersom den økonomiske utbyttinga blir til direkte utplyndring, vokser motstanden og imperialistene må ty til åpen undertrykking.

USA står i dag fram som den verste undertrykkeren av verdens folk. Men undertrykkelse avler motstand og løsninga for de fattiga folka blir den nasjonale og sosiale revolusjon. Dens form

USA-konsernernes totale investeringer i utlandet

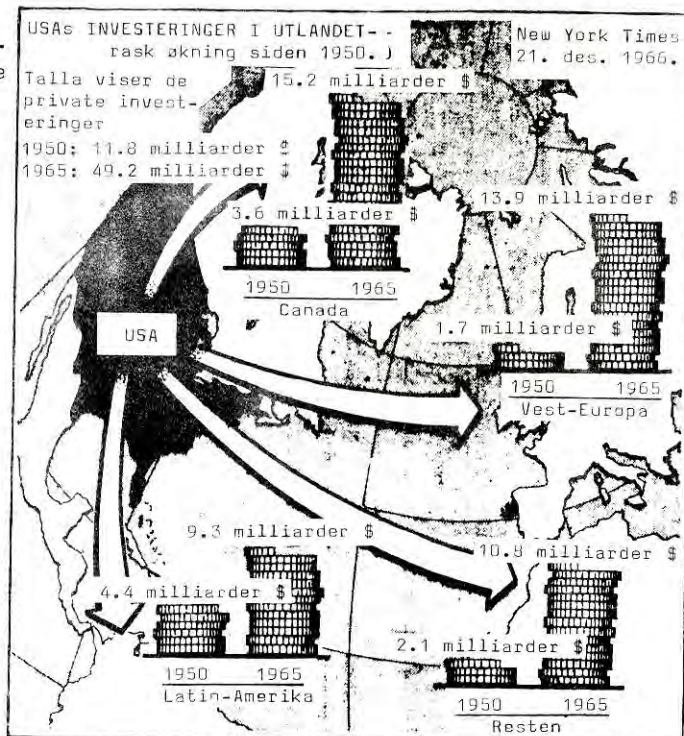

er metoden med langvarig folkekrig. Folkekrig-
en innebærer en langvarig krig der alle progres-
sive og undertrykte befolkningslag under ledelse
av et revolusjonært parti reiser seg til kamp
mot imperialismen og dens lokale lakei-admini-
strasjon.

Det er særlig i Sørøst-Asia folkenes organi-
serte motstand har nådd lengst, da særlig i
Vietnam, Laos og Thailand. I land som Indones-
ia, Filipinene og "Malaysia" har tilbakeslag
i frigjøringskampen tjent som nyttige lærdom-
mer for folkene der. I Sørøst-Asia er derfor
også USA-imperialismens grep svakest i vår tid.

De undertrykte folks frigjøringskamp er en
langvarig krig, men ved at folket stoler på
egne krefter og setter alle folkekrigens as-
pekter ut i livet, vil folket sikkert og visst
seire i sin kamp mot imperialismen.

LENGE LEVE SEIEREN I FOLKEKRIGEN!

KJØP OG LES "FOR VIETNAMS" SPESIALNUMMER OM

folkekrig frigjøringsfronter

Emnet folkekrig blir belyst gjennom en teoretisk artikkel, og gjennom artikler om
den væpna frigjøringskampen folka i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører.

kr. 1

Bestill fra Solidaritetskomiteen for Vietnam,
Idungst. 5, OSLO 1. Postgiro 20 29 81.

Studiesirkel om Vietnam

1. brev: Vietnams historie fram til 1946.
2. brev: Vietnam 1946 - 1954.
3. brev: Nord- og Sør-Vietnam 1954-1967.
4. brev: Dannelsen av FNL, og FNLs utvikling.
5. brev: Livet i de frigjorte områdene.
6. brev: Situasjonen i Sørøst-Asia.
7. brev: USA-imperialismen.
8. brev: Hvordan kampen føres mot USA-imperialismen.
9. brev: Vietnamarbeidet i Norge.
10. brev: Om folkefront.
11. brev: Sovjet-ledernes forhold til USA-imperialismen.

kr. 5

Bestill fra Solidaritetskomiteen for Vietnam,
Idungst. 5, OSLO 1. Postgiro 20 29 81.

USA-IMPERIALISMEN er alle folks største fiende

"Jeg har sett kunstens og arkitekturens mesterverk. Jeg har sett sola gå opp over Mont Blanc – men det aller vakreste synet mine øyne har beskuet, er mitt lands flagg i fremmede land".

LYNDON B. JOHNSON

i Washington Post
9.mai 1965

Fra 1890- åra vokser det fram en bevegelse i USA som svarer til de imperialistiske strømningene i Europa, og denne politikken fikk sin mest ytterliggående talsmenn i president Theodore Roosevelt. Amerikansk kapital blei satt inn i både Øst- Asia og Latin- Amerika. I Kina gikk USA's regjering inn for den "åpne dørs politikk", en politikk som svarte til USA's objektive interesser i området, og som føyde seg pent inn i den liberale, anti-koloniale tradisjonen. De tradisjonelle kolonimakter som England, Frankrike, Tyskland og Russland hadde allerede tilkjempa seg store territoriale og økonomiske konsesjoner og det var derfor i outsidersen USA's interesse å framstå som anti- kolonialist, å gå inn for en politikk med fri handel på Kina, noe som i realiteten ville føre til at amerikanerne fikk en dominerende stilling i kraft av sine enorme kapitalressurser. Samtidig arbeidet amerikanerne aktivt med å skaffe seg støttepunkter rundt om i Stillehavet.

I de mellomamerikanske statene utøvde yankee- imperialismen sitt herredømme uinnskrenka ved utstrakt bruk av sitt kanonbåt- diplomati.

"HVER OG EN FÅR STYRE SELV"

Det amerikanske folk hadde kjempa en progressiv kamp mot det engelske koloniveldet som tidligere hadde utgjort den største trussel mot alle verdens folk. Thomas Jefferson, en av de ledende i kampen mot de engelske kolonialistene og en av dem som kom til å trekke opp retningslinjen for USA's utenrikspolitikk like etter løsrivelsen, sa: "Vi kan ikke nekte noen nasjon den rett som vår egen regjering er grunnlagt på, nemlig at hver og en får styre selv, i de former man ønsker og endre disse formene etter eget ønske". Mye vann er rent i havet siden disse ordene blei uttalt, og inholdet i USA's utenrikspolitikk er et helt annet selv om den liberale språkbruken er delvis den samme. Hva er grunnen til denne totale omlegginga av USA's politikk på dette området? Svaret ligger i den økonomiske ut-

viklingsprosess som USA har gjennomgått i de mellomliggende åra. Det er ingen tilfeldighet at USA's utenrikspolitikk forandrer seg i aggressiv retning nettopp omkring århundreskiftet, for det er i denne perioden at amerikansk kapital utvikler seg monopolistisk retning. Vi forstår at når USA blir en imperialistisk stat så må deres utenrikspolitikk nødvendigvis bli aggressiv. Det er i disse åra at menn som Morgan og Rockefeller får direkte innflytelse over den amerikanske regjeringa. Monopolenes politikk er blitt regjeringas politikk, og det var nå tvingende nødvendig for monopolene å finne investeringsmuligheter utenlands da det innenlandske marked ikke ga rom for ytterligere ekspansjon på det teknologiske utviklingstrinn USA da befant seg.

MONROE-DOKTRINEN

På grunnlag av Monroe- doktrinen framstilte USA seg som de latin- amerikanske staters forsvaret og beskytter. Denne doktrinen hadde opprinnelig vært et vern for de amerikanske statene mot angrep fra de rovgriske europeiske kolonimakter, ---men det var som var progressivt i går er reaksjonært i dag. Latinamerikanerne hadde begynt å betrakte sine "beskyttere" med stadig større skepsis, og skepsisen skulle vise seg å være vel begrunnet.

I 1895 kom det til opprør på Cuba som dengang var under spansk overhøyhet. USA intervenerte til fordel for de cubanske opprørerne og erklærte Spania full krig. Det er helt klart at dette ikke skjedde for å hjelpe cubanerne, men for å overta kontrollen med de rike, spanske områdene i Amerika og i Asia. USA's kongress hadde i 1898 lovet cubanerne full frihet og uavhengighet, men da den spanske flåten møtte sin endelige skjebne utafør Filippinene var disse løftene forsvunnet som dugg fra sola. Cuba og Puerto Rico i Det Karibiske Hav og Stillehavsoya Guam (særlig kjent som amerikansk flybase i Vietnamkrigen) samt Filippinene blei lagt direkte under amerikansk overhøyhet. I de følgende åra blei en hel del viktige strategiske småøyer i Stillehavet okkupert.

Roosevelt ga Monroe- doktrinen en ny tolkning i det USA nå hevdet retten til å gripe inn i stater som ikke oppførte seg på en "skikkelig måte" eller greide å holde interne uroelementer i sjakk. (Jfr. den seinere Trumandoktrinen der denne "retten" utvides fra Latinamerika til å omfatte hele verden der "kommunistisk aggresjon truer den frie verdens interesser".

Begrepet dollarimperialismen ga allerede da skremmende og truende assosiasjoner over hele Latin-Amerika som det seinere skulle komme til å gjøre over hele verden. Under Roosevelt fikk USA verdens nest-sterke flåte, etter britene, og han sendte 16 slagskip på jordom-seiling for å demonstrere USA's styrke for verdens folk.

Det hører med til historien at denne mannen av det norske stortings Nobelkomite fikk seg tildelt Fredsprisen for sin virksomhet. Som vi ser har vi allerede her presedens for den utdelingspolitikk Nobelkomiteen har fulgt ved en rekke anledninger seinere.

"DET GODE NABOSKAPS POLITIKK"

I mellomkrigstida blei USA's engasjement i Latin- Amerika sterkt utvidet, og i følge Aschehougs verdenshistorie blei kanonbåt/ dollar- diplomati avløst av noe man her kaller "det gode naboskaps politikk". En må her kunne stille spørsmålet: Godt naboskap,... -----med hvem?

Det er her tydelig at USA har skiftet taktikk i sin jakt på stadig større profitt. Ved å alliere seg med de herskende kretser i land som er målet for amerikansk utbytting gjør man undertrykkelsen mer skjult og vanskeligere å oppdage. "Det gode naboskaps politikk" har USA- imperialismen seinere fulgt konsekvent i sin erobring- politikk. Og det er dette forholdet som preger dagens hjertelige allianser mellom USA- imperialismen og dens betalte lakeier verden over, ---ingen nevnt, ingen glemt.

Et viktig trekk ved USA som imperialistisk makt er det nære sambandet mellom industrien og militærvesenet. For å beskytte sine økonomiske interesser har USA bygd opp et uhyre sterkt militærvesen. USA's mange militærbaser og intervensjonskriger er ikke annet enn den amerikanske storfinansens væpnede arm. Militær maktpolitikk er smeltet sammen med økonomisk maktpolitikk. USA's interesser i de fattige landa har fått karakteren av ren utplyndring. Motstanden mot denne utplyndringa øker fra dag til dag, og USA må sikre seg militært mot de nasjonale frigjøringsbevegelsene som truer USA's økonomiske hegemoni. Men sjølve den militære oppladninga får en egen verdi i USA's økonomiske system. De store konsernene trekker enorme profitter ut av rustnings- industrien og ser det følgerlig i sin interesse at USA engasjerer seg militært for å løse sine politiske problemer.

USAs aggressjon i Asia etter 1945

Etter å ha sikret seg kontrollen over Japan og japansk- kontrollerte områder (deriblant Sør- Korea), gikk størsteparten av USA's økonomiske og militærpolitiske ressurser i Asia til Chiang Kai- chek i dennes håpløse kamp mot Kinas bonde- og arbeidermasser leda av Kinas Kommunistiske Parti. Denne politikken førte ikke fram og i 1950 setter USA i verk nye planer for å forsvare sine "legitime" økonomiske interesser i området. Dette skjedde i Indo- Kina der USA oppretter en "Military Advisory and Assistant Group" (MAAG). Hensikten var å bistå Frankrike med råd og dåd i deres kamp mot det vietnamesiske folket. --- Slik kan en si at 1970 vil markere 20- års jubileet for amerikanernes "engasjement" i Vietnam.-----

I 1950 betalte USA 15% av det franske krigsbudsjettet i Vietnam og i 1954 var andelen steget til 80%. I krigens siste fase blei til og med retningslinjene for krigføringa trukket opp i Pentagon. Det var blitt amerikanernes egen krig. Da Frankrikes militære stilling stadig forverret seg, hadde de amerikanske lederne med utenriksminister John Foster Dulles i spissen planer om direkte amerikansk militær invasjon. Planene blei imidlertid ikke gjennomført på grunn av uenighet innen NATO.

GENEVE-AVTALEN

En klar pekepinn om hvilken linje USA hadde tenkt å følge i framtida fikk en da landet nektet å undertegne Geneve- avtalen. Avtalen

gikk bl. a . ut på at Vietnam skulle være nøytralt og at de to delene skulle gjenforenes gjennom frie, alminnelig valg. Dette passet ikke inn i USA's planer. Det var på dette tidspunkt helt klart at et valg over hele Vietnam ville føre til at Ho Chi Minh kom til makta, og amerikanerne hadde god grunn til å tvile på om denne mannen ville gi særlig fritt spillerom for amerikansk kapital. Og det er dette saka til syvende og sist dreide seg om. USA- imperialismen har ikke råd til å miste kontrollen over Indo-Kinas veldige råstoffkilder, der tinn og gummi kan nevnes som de viktigste. I tillegg kommer så det militærpolitiske perspektivet: mulighetene for gjenerobring av det kommunistiske Kina. Vietnam ville her utgjøre et godt oppmarsjområde.

Frankrike var stilt sjakk matt. Men dette endret ikke USA's planer. Gjennom målbevisst å satse på lakeier som japanernes quislinger Bao Dai og senere Diem- familien greide USA å bygge opp en administrasjon i Sør- Vietnam som tjente deres interesser, ihvertfall på kort sikt.

SEATO

19 februar 1955 trådte SEATO- pakten i kraft. Den sørøst- asiatiske forsvarsorganisasjonen blei danna med NATO som forbilde, og var et av USA's mange motsvar på folkenes kamp for nasjonal og økonomisk uavhengighet i denne del av verden. Manilla-konferansen der beslutningen

om dannelsen av militær- alliansen blei tatt fant sted i skyggen av franskmennenes nederlag i Vietnam. Medlemslanda var: Australia, New Zealand, Filippinene, Pakistan, Thailand, Frankrike, England og USA. Alliansen skulle opprinnelig også dekke Kambodsja, Laos og Sør-Vietnam.

På samme måte som i NATO operer man med to former for aggresjon: ytre og indre. Dermed får alliansen den dobbelte karakter, internt undertrykkelsesapparat og i tillegg et viktig ledd i USAs innringning av Folkerepublikken Kina. SEATO-området dekker stort sett Sørøst-Asia, men det er likevel ikke begrenset til de asiatiske staters territorium. Alliansen skal kunne gripe inn i andre områder dersom dette blir besluttet av alliansens råd som har sitt sete i Bangkok.

Denne alliansen har likevel ikke spilt den rolle som den fra USA's side opprinnelig var tiltenkt. Dette har mange årsaker. Blant annet at endel stater etterhvert har trukket seg ut av samarbeidet. Først og fremst Pakistan som i dag nærmest må karakteriseres som en nøytral stat trass i fortsatt formell tilknytting til alliansen. Etter De Gaulles maktovertakelse i 1958 har Frankrike gradvis trukket seg ut og stiller seg i dag helt negativt til alliansens politikk. Derneft har vi England som av økonomiske grunner har måttet gi sin "Øst for Suez"-politikk på båten selv om viljen til makt fremdeles er til stede i rikt monn. Australia og New Zealand hadde allerede i 1951 løst sine forsvarsproblemer ved inngåelsen av ANZUS- pakt (Stillehavspakten) som omfatter disse to pluss USA. Alliansen har med andre hatt en svært begrenset verdi, men dette her likevel, som vi alle veit, ikke vært til hinder for USA's aktiviteter i denne delen av verden.

TAPET AV KINA

Bakgrunnen for USA- imperialismens politikk i Sørøst- Asia de siste 20 åra ligger i det som skjedde i 1949 da Chiang Kai- cheks styrker blei fordrevet fra det kinesiske fastlandet. Det slag som Kinas Kommunistiske Parti dengang tildelte USA- imperialismen som på dette tids-

punkt sto økonomisk og militærpolitisk bak det fascistiske Chiang-regimet, var knusende. De amerikanske imperialister hadde for første gang på 50 år mista fotfestet i Kina, og Wall Street og Pentagon var fast bestemt på å ta igjen det de her hadde tapt. Den kommunistiske administrasjonen på det kinesiske fastlandet blir ennå idag, 20 år etter revolusjonen i 1949, betraktet som midlertidig, og general Chiang Kai-chek som dekkes av amerikanske krigsskip på øya Taiwan (Formosa) anses som overhode for Kinas 700 millioner.

Rundt Kina blei det etter hvert bygd opp et nett av militærbaser ettersom USA nå tiltvang seg kontrollen i land etter land ved å alliere seg med alle reaksjonære og føydale krefter i dette området.

Militært sett fantes det nå to innfallsporter mot Kina: Nemlig Korea på Kinas nordøstre flanke og Indo-kina på Kinas sørøstre flanke.

KOREA-KRIGEN

Det første framstøtet fant sted i Korea. Først litt av forhistorien. I 1945, etter 40 års japansk okkupasjon, var det koreanske folk i høyeste grad innstilt på sjølstyre. Etter Japans kapitulasjon organiserte motstandsbevegelsen revolusjonære komiteer over hele Korea. 6. september 1945 holder disse komiteene en kongress i Seoul og velger en regjering for hele landet, - både nord og sør. Hva skjer så?

For en som kjenner USA-imperialismens sanne natur vil svaret neppe falle vanskelig. - To dager senere lander en amerikansk okkupasjonsstyrke som totalt ser bort fra den nyvalgte regjeringa og i stedet oppretter et råd av koreanere, hvorav flere hadde samarbeidet med de japanske okkupasjonsmyndighetene. Dette er det samme mønsteret som seinere gjentar seg i Vietnam, - første gang med franskmennene i hovedrollen og nå med USA-imperialismen. Riktignok skulle USA og Sovjet i henhold til Jalta-avtalen overta etter den japanske okkupasjonsmakta i Korea. På utenriksministerkonferansen i Moskva i 1945 blei det besluttet at

Det kinesiske folkets seier i 1949 over Kuomintang var et knusende slag mot USA-imperialismen. Siden da har USA stadig rettet direkte og indirekte aggresjon mot folkets Kina. Men Kinas 700 millioner står sammen som én mot imperialistisk aggresjon. Bildet er fra en av de tallrike demonstrasjonene mot USA-imperialismen og til støtte for Vietnams folk.

Korea skulle stå under tilsyn av okkupasjonsmakter for et tidsrom av 5 år. Da folket så tar saka i sin egen hånd og velger en regjering som svarer til dets interesser, følger USA-imperialismen sitt sanne instinkt som sier dem at ei regjering som representerer folkets interesser ikke kan representere USAs interesser. Landet blei permanent delt i to, og i den nordlige delen fikk russerne i stand et styre med sterk støtte i folket, leda av Kim Il-sung, kommunist og kjent leder fra den anti-japanske kampen. I mars 1946 satte denne regjeringa i verk en storstilt jordreform, som delte halvparten av landområdene mellom 725 000 jordløse bønder, og dette sikra regjeringa enda breiere støtte i befolkninga. I sør gikk det den andre veien. Regjeringa blei bygd opp av reaksjonære godseiere og kapitalister under ledelse av Syngmann Rhee som amerikanerne hadde brakt med seg fra USA der han hadde tilbrakt de siste 35 år av sitt 70-årige liv. Levevilkåra for folket blei stadig verre, og alle som opponerte mot det sittende styre havnet raskt i fengslar og konsentrasjonsleire.

Et år etter tapet av Kina går amerikanerne til angrep mot Nord-Korea, under dekke av FN-flagget, som også seinere har vist seg som et banner for USA-imperialismen (jfr. Kongo). USA forsikrer stadig om sine fredelige hensikter overfor Kinas regjering, men kineserne gjennomskuer dette, og en talsmann for regjeringa i Peking uttaler: "Det kinesiske folk vet meget godt at den amerikanske regjeringa har gått til denne rekken av aggressive handlinger for å virkeliggjøre sin fanatiske trang til å dominere Asia og resten av verden. En av hjernene bak den japanske aggresjonen, Tanaka, sa engang: For å erobre verden må en først erobre Asia, for å erobre Asia må en først erobre Kina og for å erobre Kina må en først erobre Korea og Taiwan.... Den amerikanske imperialismen følger nøye Tanakas anvisninger, og følger i fotsporene til de imperialistiske, japanske angriperne." 24. september setter USA-imperialistenes militære øverstkommanderende i området, general Douglas Mac Arthur i verk et angrep med 100 000 mann mot yalu-elva, på grensa mot Kina. En klar provokasjon med sikte på å få i stand krig med Kina, - og provokasjonen lykkes, men kanskje ikke helt etter planen. Kineserne går til stormangrep, og de amerikanske "FN-styrkene" feies bort fra grense-områdene. Retretten er i full gang og langsomt trekker amerikanerne seg tilbake til utgangspunktet, den 38. breddegrad som grenseparallellen mellom nord og sør. Bak seg legger de landet øde med "den brente jords taktikk". 1/4 av alle koreanere mistet sine hjem under denne tilbaketrekkingen, og her blei også napalm for første gang tatt i bruk under krig. Dette forsøket på å gjenerobre det veldige kinesiske fastlandet for USA-imperialismen hadde slått totalt feil. Dette tok allikevel ikke motet fra de amerikanske aggressorene som i mellomtida spilte sitt listige spill i Indokina, den andre innfallsporten til Kina - land som USA 60 år tidligere hadde dominert gjennom "den åpne dørs politikk".

USAs AGGRESJON I VIETNAM

Denne historien er langt bedre kjent så den skal bare kort repeteres. Etter Geneve-konferansen trer USA åpent fram på scenen i Sør-Vietnam. I 1955 avsettes keiser Bao Dai og Diem utpekes av amerikanerne til president. Dennes brutale undertrykkelse av folket for-

ener store grupper til spontan motstand mot regimet, og i 1960 blir motstanden samordnet gjennom dannelsen av Den Nasjonale Frigjøringsfront (FNL). Kampen mot de innenlandske undertrykkerne og deres utenlandske oppdragsgivere øker i intensitet og stadig nye grupper trekkes med i motstandsarbeidet. Diem-regimet knaker i sammenføyningene, og USA utvider sitt "engasjement" militært og økonomisk. Diem avsettes og etter en rekke kupp og motkupp der rivaliserende fraksjoner innen hæren og flyvåpnet går løs på hverandre kommer endelig operette-figuren Nguyen Cao Ky til makta i Saigon, med amerikanernes fulle velsignelse. I 1964 får USA's regjering i stand alvorlige provokasjoner i Tonkin-bukta og får kongressens tillatelse til å opptrappe konflikten. I 1965 begynner USA-imperialistene en systematisk terrorbombing av sivilbefolkninga i Nord-Vietnam for å knekke dens motstandskraft, men uten resultat. I sør vokser Frigjøringsstyrkene i antall og kvalitet og stadig større områder frigjøres. Amerikanerne påføres det ene militære og politiske nederlag etter det andre. Etter TET-offensiven i 1968 er det helt klart at amerikanerne har tapt også på dette frontavsnittet, og dette understrekes enda tydeligere av årets vår-offensiv.

INDONESIA - JAPAN - THAILAND - LAOS

Men selv om FNL står som seierherre i Vietnam, vil kampen gå videre på andre fronter. USA-imperialismen arbeider åpent og i det skjulte med et formål for øye, nemlig økonomisk og militær kontroll av alle folk, såvel i Sør-øst-Asia som i verden forøvrig.

Etter CIA-kuppet i Indonesia der nærmere en million venstre-elementer blei massakrert sitter USA-imperialismen fast i salen. Amerikanske investeringer strømmer inn i landet og kjempestore profitter trekkes årlig ut. I samarbeid med sovjetrusserne er USA iferd med å utstyre den indonesiske fascisthæren med de mest moderne våpen i et fortvilet forsøk på sikre fascistene seier i kampen mot landets undertrykte millioner som nå har reist seg til kamp og tatt eksempelet av FNL i Sør-Vietnam.

For effektivt å kunne innringe Kina uten å bruke altfor mange av sine egne styrker, går USA-imperialismens planer ut på å skape en ny Stillehavs-allianse til erstatning for SEATO, og denne skal da baseres på land som Indonesia, Filippinene, Thailand, Malaysia, Japan, Australia, og New Zealand. Alt sammen reaksjonære regimer som er intimt forbundet med USA-imperialismen.

Reaksjonen vil aldri kunne lære av historien. I Thailand og Laos er USA i ferd med å gjenta historien fra Vietnam, som igjen var en fortsettelse av historien fra Korea. Store militære anlegg bygges opp over alt, men folkenes organiserte kamp øker i styrke. Også her vil amerikanerne møte sitt nederlag.

Hele Asia er i opprør. Overalt der USA-imperialismen brutalt trenger seg fram våkner bonde- og arbeidermassene til politisk bevissthet og tar opp kampen. Jo mer USA anstrenger seg for å beherske verden, jo hardere vil motstanden fra verdens folk bli, men denne lov har ennå ikke gått opp for herskerne i Washington, og vil vel heller ikke aldri gjøre det.

USA-imperialismen er alle folks største fiende

Det fins 1,5 million USA-soldater utenfor USA. Ikke en eneste verdensdel eller verdenshav har kunnet unngå disse "gjestene".

Ikke siden 2. verdenskrig har det vært så mye amerikansk militærpersonell utenlands. Rett etter krigen trakk USA hjem en stor del av styrkene. Men den politikken ble endret i og med USAs aggresjonskrig i Korea 1950-53. Siden dette har tallet på USA-soldater utenlands blitt stadig større, og spredd seg stadig videre.

Halvparten av USAs militære styrke på 3 450 000 mann fins nå på ikke-amerikansk territorium.

ASIA

616 000 USA-soldater er direkte engasjert i USA-imperialismens angrepskrig i Vietnam. Dette er altså bare det militære personellet.

I selve Vietnam er det nesten 540 000 mann. På krigsfartøyer utenfor Vietnams kyst er det 35 000.

Dessuten er det stasjonert mangfoldige tusen soldater i de landa USA-imperialistene drar nytte av i sin aggresjonskrig. De fleste av disse er i Thailand; 100 000 i følge Thailands Patriotiske Front.

Ytterligere 116 000 mann i Japan og på Filippinene på flyplasser og depoter i krigens tjeneste.

Utenom disse Vietnam-troppene er det ytterligere 280 000 mann i Asia og Stillehavsområdet. T.eks. 55 000 mann i Sør-Korea og 15 000 på den kinesiske øya Taiwan.

EUROPA

I og rundt Europa er det 320 000 USA-soldater. Majoriteten - 220 000 - fins i Vest-Tyskland. 30 000 er ombord på USAs middelhavsflåte. Resten i England, Spania, Portugal, Italia, Tyrkia, Libya og Island.

TOTALT

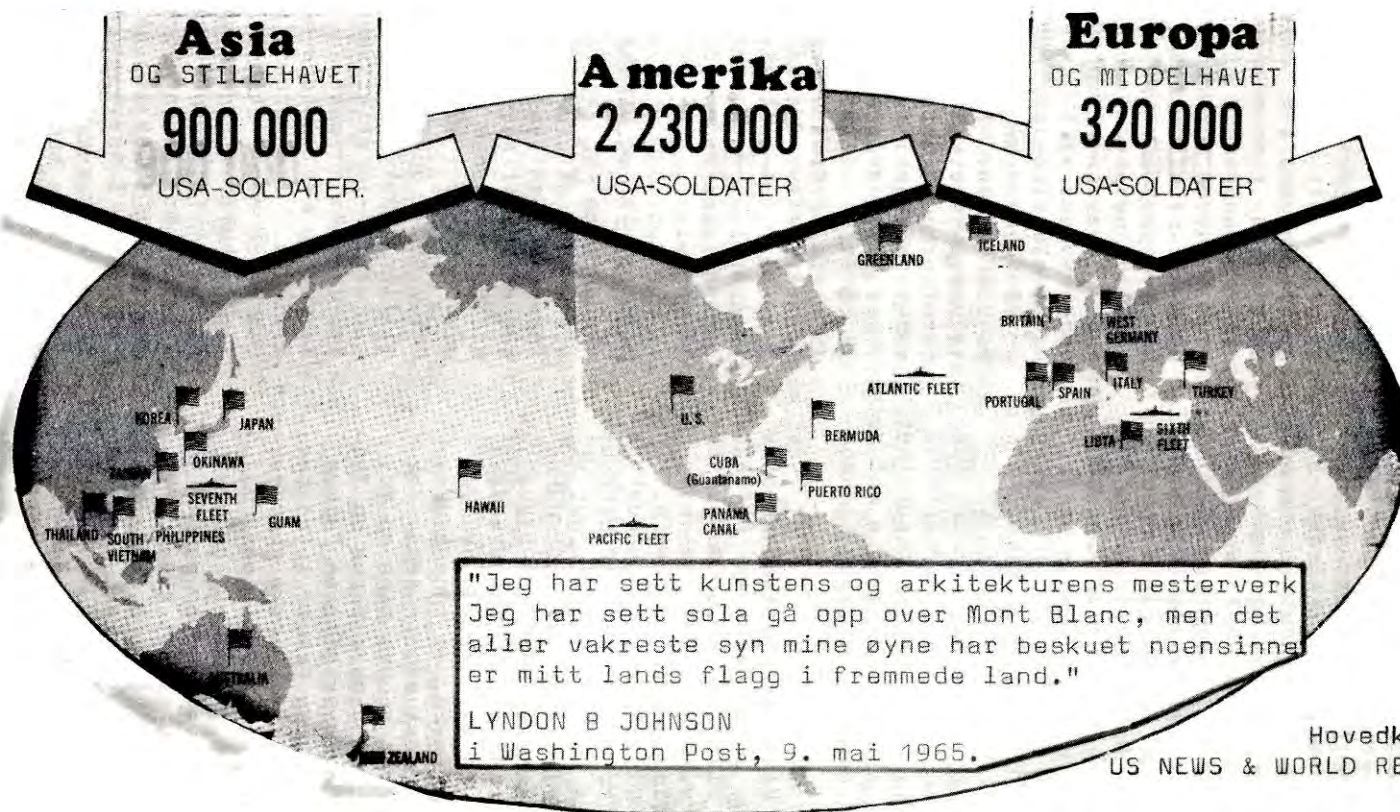
Slik er USAs 1 517 000 utenlandssoldater fordelt på de ulike våpenslaga:

Hær	663 000
Flåte	468 000
Flyvåpen	260 000
Marinekorps	126 000
På kartet ser vi avmerket de landa der det er	

stasjonert USA-tropper. De er stasjonert i 3 600 baser rundt om i verden.

Kostnadene for denne imperialistiske krigsmaskinen er enorme: USAs militærbudsjett for 1969 er på 550 milliarder kr. Bare til Vietnamkrigen går det 140 milliarder.

HER ER USA

HVEM RETTER NATO SEG MOT IDAG?

Ikke akkurat mot Sovjet – men mot folkene i NATOs medlemsland. De norske unntakslovene er et klart eksempel på dette. Kamp mot NATO må derfor ikke grunngis ut fra moralsk indignasjon over imperialistiske grusomheter langt borte, men først og fremst settes i sammenheng med NATO som en fascistisk trusel mot det norske folket.

... Bekjemp NATO-fascismen!

Da Atlanterhavspakten ble opprettet i 1949 var det et uttrykk for USA's planer om å kontrollere Vest-Europa politisk, økonomisk og militært. Det var samtidig et ledd i en ny-kolonial oppdeling av verden. De andre militær-alliansene CENTO, SEATO og Stillehavspakten bare bestyrker dette. Helt siden pakten ble opprettet har USA vært det sterkeste medlemsland og har hatt den dominerende rollen både politisk, militært og økonomisk. Særlig har dette vært tilfellet overfor de små landa i NATO. I dag aktualiseres det økonomiske aspektet bl. a. ved den amerikanske monopolkapitals overtakelse av norske bedrifter, militært ved den stadige intergrering av det norske militærvesenet i USA' strategier og politisk gjennom de forskjellige regjeringers servilitet overfor USA-imperialismens forbrytelser.

TRUSSELEN FRA SOVJET- EN FIKSJON

Som vi vet var trusselen fra Sovjet-Unionen hovedargumentet da NATO ble dannet i 1949. La oss se hvor skarpe motsetningene går mellom NATO/USA på den ene siden og Sovjet i dag.

Sovjetsamveldet og USA inngår i dag to-sidige avtaler om å befeste sine maktposisjoner uten å trække hverandre på tærne. De respekterer hverandres interesser gjennom en "gentlemans-agreement". Over hele verden der folket har reist seg til kamp mot undertrykking, ser vi at USA og Sovjetsamveldet samarbeider med å slå ned folkereisningene. I Indonesia, India, Midt-Østen – overalt hindrer USA og Sovjet folkenes frigjøringskamp. Når det gjelder forholdene i Europa har Sovjet gjennom Warszawa-pakten foreslått en all-europeisk "sikkerhets-konferanse". På NATO-konferansen i Bryssel i april i år ble dette forslaget godt mottatt av president Nixon som i følge Aftenposten kom med "en sterk appell om realisme, evne til å se verden slik den virkelig er. Det betyr bl. a. opptining av de gamle forestillinger om øst og vest", selv om man allikevel ikke må glemme "de store ideologiske motsetningene". NATO er i dag ingen trussel mot de nye lederne i Kreml. Sammen med Sovjets militær-allianser er NATO en trusel mot verdens folk. Samarbeidet mel-

lom Sovjet og USA er en følge av de felles interessene herskerklikkene i de to landa har av å dele opp verden mellom seg. Dette kom tydelig fram på NATO-konferansen i april, der mulighetene for utvidet samarbeid mellom NATO-landa og Warszawa-pakten ble drøftet. Også tidligere har det vært drøftinger mellom lederne i Pentagon og Kreml. "Stanken fra Glasboro" henger enda fast i neseborene til verdens folk. Dette vennsbesøket til Kosygin i USA i 1967 og samtalene om "verdensfreden" med president Johnson var et sviende eksempel på hvor langt samarbeidet og tilnærminga hadde gått. Mens folket i Vietnam går fra seier til seier mot den amerikanske imperialismen, sitter altså lederen for Sovjet-unionen i fortrolig samtale med verdens folks fiende nr.1. Det er derfor heller ingen som behøver å forundres over at den amerikanske presidenten ble informert på forhånd om den sovjetiske invasjonen i Tsjekkoslovakia i august 1968. Det er mer som binder de to supermaktene sammen enn som skiller dem. Aftenposten skriver i sammenheng med NATO-konferansen i Bryssel i April at det i følge "utenriksminister Rodgers ikke lenger er noe som hindrer at de to supermaktene innleder forhandlinger som kan åpne nye perspektiver".

UNNTAKSLOVENE

Vi har nå sett at NATO er et effektivt redskap i kampen mot verdens fattige, mens trusselen fra Sovjet er en illusjon etter

I mai ble et av USA-imperialistenes mest velutrustete spionfly skutt ned over Nord-Koreas territorium av nord-koreanske fly. USA-fartøyer satte igang svære leteaksjoner for om mulig å berge verdifullt spionutstyr. Sovjet-lederne ilte straks logrende til og tilbød hjelp til letinga. Her ser vi et sovjetisk krigsskip sette motorbåt på vannet for å undersøke vrakgods.

Et nytt, talende eksempel på USA og Sovjets intime samarbeid mot verdens folk.

Sovjet og USA's nære vennskap i utenrikspolitikken. Men NATO har også en helt annen og meget vesentlig misjon. Det er å hindre at det oppstår uro i medlemslandene, dvs. landsomfattende streiker, arbeideroppstander, eller annen uro som kan true stabiliteten til det "lovlig" valgte styret i landet. De norske NATO-unntakslovene slik de er gjengitt i lov av 15. desember 1950 sier i § 1: Er Stortinget på grunn av krig eller krise, f. eks. streiker, arbeideroppstander etc. avskåret fra å utføre sin virksomhet tilligger det kongen å gjøre alle de vedtak som er påkrevd som er nødvendige for å ivareta landets interesser. Hensikten var altså å undertrykke folket i hvert enkelt medlemsland.

Statsapparatet og særlig militærvesenet er i den senere tida blitt styrket i de imperialistiske landene, med den klare målsetting å undertrykke folket i disse landa. Jfr. kuppet i Hellas, våpen mot streikende arbeidere i Italia, hæravdelinger i Paris under mai-opprøret i fjor og den alminnelige tiltagende bruk av politivold mot demonstranter.

Også folket i Europa er offer for USA-imperialismens jakt etter stadig nye markeder. EEC, EFTA og andre økonomiske sammenslutninger på topplanet viser oss det. Det er altså grunn til å vurdere om igjen påstandene om NATO's vern mot Sovjetunionen. Det virker lite sannsynlig etter det vi nå vet om den Sovjetisk/amerikanske forbrødring.

FIENDEN ER FOLKET I MEDLEMSLANDA

Men NATO har fremdeles til oppgave å verne USA-imperialismen på alle slags måter. Riktignok heter den ytre trussel i dag Kina og ikke lenger Sovjet-samveldet, men den indre trussel er stadig vekk folket i hvert enkelt av NATO's medlemsland. Dette ser vi klart når vi tar for oss de lovene som NATO har ut-

styrt f. eks. Norge med. Det er en lov av 15. desember 1950 "om særlige rådseggerder under krig, krigsfare og liknende forhold". Den senere stortingspresident Nils Hønsvald sa da denne loven ble vedtatt: "Vi må få en lov som kan bli et effektivt redskap i myndighetenes hender under krig og andre alvorlige krisesituasjoner". "Myndighetenes hender", dvs. representantene til USA-regjeringa i Norge. I NATO's unntakslover heter det: "I tilfelle av indre uro..... så som væpnet opprør eller omfattende motstand skal regjeringen i..... anstrenge seg for å undertrykke slik uro ved hjelp av egne ressurser. Men hvis disse tiltak skulle vise seg å være utilstrekkelige, eller dersom regjeringen i... ikke er i stand til effektivt å slå ned slik uro i tide kan USA-styrkene gå til slik aksjon som US-øverstkommanderende anser som nødvendig enten det skjer på egen hånd eller i samarbeid med regjeringen....."

FASCISMEN

OPPTRER ÅPENT I STORTINGET

Til lovdebatten i 1950 i Stortinget om "særlige rådseggerder under krig osv." var det fremmet en proposisjon der det kommer klart fram at loven skal gjelde "når krig truer, eller rikets sikkerhet eller selvstendighet er i fare av andre grunner. F. eks. under situasjoner med sterk utenrikspolitisk spenning vil indre uro kunne bety overhengende fare for landets sikkerhet, selv om det ikke kan påvises at det foreligger noen øyeblikkelig krigsfare". Proposisjonen til Odelstinget inneholder tilogmed en paragraf der det heter: "Med fengsel i 3 år inntil på livstid eller med døden straffes den som i krigstid eller med krigstid for øye oppfordrer til eller tilskynder til, er med på beslutningen om eller deltar i ulovlig lock-out, streik eller boikott som er egnet til å svekke Norges motstandsevne".

Dette lovutkastet ble fulgt av en offentlig debatt der det klart kom fram hva folket mente om disse fascistiske tiltakene. Allikevel ble selvsagt lovforslagene vedtatt. Og enda finnes det dem som begrunner motstanden mot NATO gjennom abstrakte henvisninger til det norske folks moralske ansvar for de forbrytelser som begås av NATO-regjeringer som Portugals eller en amerikansk president som har mistet kontakten med virkeligheten.

"NATO-MOTSTANDERE"

Disse NATO-motstanderne hjelper i virkeligheten NATO med å opprettholde sitt jerngrep også over Norge ved å få spørsmål om NATO til å bli en moralsk stillingtagen til grusomheter som begås langt vorte. Det er ikke nødvendig å gå til fjerne himmelstrøk for å finne grunner mot NATO-medlemsskapet. Også her i Norge er folket underlagt USA-imperialismen. Kampen mot NATO kan først bli effektiv om den føres også mot lakeiene for USA-imperialismen her i Norge.

T.K. og A.J.

Norsk forskning for Pentagon

Debatten om norsk medlemskap i NATO har lenge vært kalt for "utenrikspolitikk". I dag blir det stadig klarere at avgjørelsen i 1949 også gjaldt økonomi, forskning, osv. - det vil si at Norge ble låst fast som en del av USAs kapitalistiske innflytelsesfære, der militarisering av forskning og industri er viktige innslag.

Lenge var det taust omkring disse spørsmål. De NATO-lydige tjenere i Storting og regjering, ved Universitetet og i Industriforbundet satte alt inn på å skjule hvordan Norge mer og mer ble en brikke i USAs militærsystem.

Idag er det ikke lenger mulig å føre oss bak lyset. En rekke avsløringer har i de siste åra dokumentert at store deler av norsk forskning blir betalt direkte av NATO eller Pentagon. For oversiktens skyld kan vi operere med tre typer forskning:

1. NORSK MILITÆR FORSKNING SOM GÅR UNDER SITT RETTE NAVN

Hovedinstrumentet er her Forsvarets forskningsinstitutt, med en serie underavdelinger (bl.a. for undervannskrigføring, eksplosiver, fysikk, kjemisk og bakteriologisk krigføring.) FFI samarbeider intimt med universitetene og rekrutterer matematikere, fysikere og kjemikere som avtjener sin verneplikt med krigsforskning. FFI får også penger direkte fra NATO, og utfører bl.a. "kvalitetskontroll" av Bullpup-raketter.

2. NATOS VITENSKAPS- OG FORSKNINGSPROGRAM

NATO har et eget vitenskaps- og forskningsprogram som offisielt bruker ca. 30 millioner kroner. Både Norges Teknisk/Naturvitenskapelige Forskningsråd, Chr.Michelsensinstituttet og Universitetet i Bergen får penger til prosjekter og stipend. NATOs vitenskapskomité feiret sitt 10-årsjubileum ifjor, og det ble på jubileumsmøtet i Brussel opplyst at ca. 30 000 forskere har gjennomgått sommerkurser i NATO-regi. I mai 1967 arrangerte NATO et slikt seminar for molekylærbioologer på Godøysund utenfor Bergen. Denne grunnforskninga betyr mye for utviklinga av giftgasser og bakteriologiske våpen. I dette NATO-samarbeidet blir forskning, industri og militærsystem knyttet sammen.

3. "SIVIL FORSKNING" SOM BETALES DIREKTE FRA PENTAGON

I denne sammenheng er denne forskningen viktigst, fordi den går under betegnelsen "sivil" forskning eller "grunnforskning", og fordi den betales direkte fra det amerikanske forsvarsdepartement.

I den siste tida har det kommet fram avslørende opplysninger om den nære forbindelsen mellom norsk forskning og Pentagon-midler, både i norsk og svensk presse. Det svenske "Kommentar" presenterte for kort tid siden en oversikt over 48 land som hadde mottatt forskningsmidler i 1968 fra Pentagon. Den samlede summen var på rundt 16 millioner dollar, men vi må anta at det virkelige tallet ligger langt høyere. Norge kom som nummer 9 på denne lista, med 459 000 dollar (nesten 4 millioner kroner) fordelt på 19 norske mottakere.

Dette er sjølsagt ikke "veldigdydighetsbidrag". Pentagon driver ikke med veldigdydighet, men med beinhard imperialistisk politikk. Dette understrekes i reglene som Pentagon har for disse bidragene. Der står det rett ut at vilkåret for bidrag er at forskningen skal "tjene USAs forsvarsbehov". Det amerikanske verdensriket er truet, og alle midler tas i bruk for å kjempe mot frigjøring i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Giftgass, plantegift og napalm blir stadig mer "effektive"nyvinninger. Derfor stiller Pentagon klare betingelser for sine økonomiske bidrag til såvel norske som utenlandske forskere.

Det er vel et år siden opplysningene om den norske forskningen for Pentagon begynte å sive ut. Rektor Hans Vogt ved Universitetet i Oslo "trodde" det først ikke. I fjor høst kom spørsmålet opp i Stortinget, og denne debatten var et godt eksempel på hvor langt NATO-lydigheten var nådd. En rekke stortingsmenn sto opp og forkynte sin glede for å være med på å styrke USAs masse-mordsforskning - i første omgang utført med sikte på kjemiske og bakteriologiske utslattelsesforsøk mot folket i Vietnam og mot alle andre folk som kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

I Stortinget ble det innrømmet at både universitetene i Oslo, og Bergen fikk blodpenger fra Pentagon, ved siden av "Sentralinstituttet for Industriell og Teknisk forskning" og NTH.

En del sitater fra debatten viser klart hvordan de norske løpegutter for USA-imperialismen fullt ut støtter USAs overgrep mot verdens revolusjonære folk - med alle midler. Røyseland(V) tok ikke en gang sitt vanlige forbehold - "ikkje gass!" Han sa bl.a.: "her seier hr.Gustavsen at dei forskningstiltak som på denne måten får tilskott her i Norge, kan kome til å gagne Sambandstatane sitt forsvar. Javel, eg er fullt meksam på det - og det er i orden. Eg synest ikkje det er nokon grunn til å diskutere så mykje om dette er på det sivile eller forsvarsmessige plan". Både Svann Stray (H) og Finn Moe (Ap) sa seg meget fornøyd med at norsk forskning her støttet USA.

Slik ble norsk deltakelse i USA-imperialismens krigsforskning godtatt av det norske Storting. Igjen et bevis på Norges rolle som støttespiller for USAs aggresjonspolitikk garantert gjennom NATO-medlemskapet.

Politisk asyl til USA-desertører!

MOTSTANDEN MOT KRIGEN VOKSER

Over hele verden har det oppstått motstandsbevegelser mot USAs aggresjonskrig i Vietnam, og i selve USA-imperialismens hjemland solidariserer stadig fler og fler seg med det vietnamesiske folkets heltmodige kamp for sjølbestemmelsesrett. Dette viser seg konkret gjennom at stadig fler amerikanske ungdommer nekter å delta i krigen som redskap i utryddinga av den vietnamesiske befolkningen, og nekter verneplikt eller deserterer.

I løpet av 1967-68 blei det meldt at 190.000 soldater hadde forlatt sine avdelinger uten tillatelse. Av disse blir en del tatt, eller vender tilbake innen 30 dager, men i 1967 var det 40.000 som lyktes i å desertere fra USAs væpnede styrker - i 1968 hadde tallet steget til 53.000. Mange nekter i det hele tatt å la seg innrulle i hæren, og flykter f.eks. til Canada, hvor det nå finns ca. 50.000 militærnekttere.

Deserteringene begynte som en spontan reaksjon på utryddingskrigen i Vietnam og undertrykkninga i den amerikanske hæren, men det har nå utviklet seg til en strategi for motstandsbevegelsen i USA, med en klar strategi og taktikk. Det vietnamesiske folket bekjemper USA-imperialismen framgangsrikt på slagmarken - desertørbevegelsen har nå, som et ledd i en kjede av motstandsbevegelser, blitt den andre fronten.

ARBEIDER-UNGDOM I FØRSTE KAMPLINJE

Unge amerikanere fra arbeiderklassen går frivillig inn i hæren fordi de lokkes til å tro at de på den måten skal få den utdannelsen de ikke ikke kunne få i hjemlandet på grunn av undertrykkelsen. Men vel inne i hæren blir de snart klar over at undertrykkelsen er enda sterkere der, og at de på denne måten aldri kan forandre sin sosiale posisjon. Den utdannelsen de ble lovet, får de ikke. Og ungdommer fra arbeiderklassen og minoritetsgrupper som afro-amerikanere, puerto-ricanere eller indianere, får en rask utdanning som infant-erister, og sendes ut i første linje ved fronten i Vietnam. De innser snart at de ikke sloss for sine egne interesser, men bare blir brukt som redskap for å bevare den herskende klassens interesser. De har større interesse av å identifisere seg med sine asiatiske brødre. Det viser seg også at de som deserterer og flytter f.eks. til Sverige, gjennomskuer den reaksjonære regjeringspropagandaen, setter sine konkrete erfaringer fra det amerikanske samfunnet og hæren i en sammenheng, og utvikles til anti-imperialister som i eksil fortsetter å bekjempe Vietnam-krigen ved å oppfordre sine kamerater i hæren til å desertere.

OPPOSISJONEN INNEN HÆREN SLÅES STADIG HARDERE NED

Ettersom USA's væpnede styrker er et redskap som man undertrykker verdens folk med, ser der herskende klassen i USA på ethvert svakhetstegn med uro. All opposisjon som retter seg mot hæren slås derfor brutalt ned, og straffen blir stadig høyere. I juli 1968 ble f. eks. to svarte marinesoldater dømt til henholdsvis 10 og 8 års straffarbeid, fordi de oppfordret sine svarte brødre til å nekte å dra til Vietnam. I februar 1969 ble tre fanger i et militærfengsel i California dømt til 14, 15 og 16 års straffarbeid for en sit down-streik som spontant kom i stand mot at en medfange var skutt ned. En desertør som frivillig i 1969 vendte tilbake til USA fra Sverige ble nylig dømt til 4 års straffarbeid til tross for at han ikke hadde utøvet noen politisk aktivitet i eksil. Denne skjerpingen av straffen viser at USA-imperialistene ser med stadig sterkere uro på utviklingen, og motstandsbevegelsen i USA innstiller seg stadig mer på å nå soldatene på basene og gi dem informasjon, og vise dem at de har ett alternativ - desertering. Dette arbeidet drives i alle land der USA har baser, og det gir stadig større resultater som vi har vist.

AMERIKANSKE DESERTØRER I NORGE

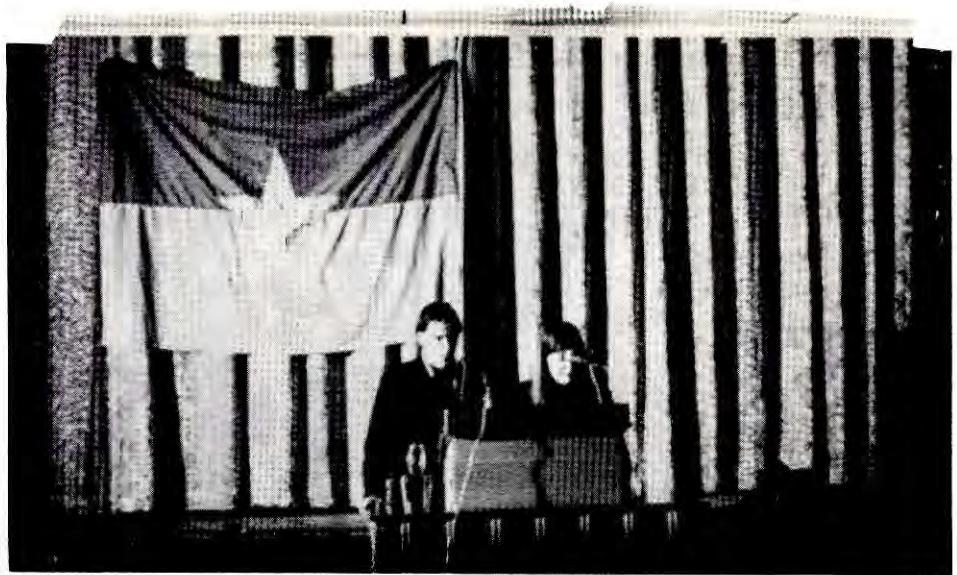
Hittil har ikke desertør-spørsmålet vært særlig aktuelt i Norge. Det var først i samband med desertør-møtet i Vietnam-uka i Oslo at vi kom i kontakt med desertørene i Sverige. Der lever 300 som har fått oppholdstillatelse av såkalte "humanitære" grunner. Erlander-regjeringen har av redsel for de amerikanske myndigheter ikke våget å gi dem politisk asyl på linje med andre politiske flyktninger som f. eks. øst-europeere.

I anledning desertør-møtet i Vietnam-uka fikk vi også prøvd de norske myndigheters innstilling til amerikanske desertører. Resultatet var ikke særlig overraskende. De norske myndigheter viste seg trofaste mot USA-imperialismen og viste også ved denne anledning at de er beredt til å slå et slag for USA's imperialistiske røverkrig mot det vietnamesiske folket.

UTLENDINGE-KONTORET ADLYDER "HIS MASTERS VOICE".

La oss se nærmere på de norske myndigheters reaksjon. En måneds tid før møtet skulle avholdes, kontaktet FNL-aktivister Utenriksdepartementet for å forhøre seg om betingelsene for legale innreisemuligheter for USA-desertører som var bosatt i Sverige.

Utenriksdepartementet henviste til Statens Utlendingekontor v/ byråsjef Jøraanstad. I samtalen uttalte han bl.a.:

Fra Vietnamuka i Oslo. Møte med amerikanske desertører.

Innreise kunne skje om dersertørene hadde gyldige amerikanske pass eller hadde svensk främlingepass og hadde oppholdt seg i minst et år i Sverige. Men, sa Jøraanstad, den norske staten kunne ikke under noen omstendighet "garantere deres sikkerhet" i Norge. Videre henviste han til et utall avtaler om utleveringsbestemmelser i samband med NATO-medlemsskapet "våre allianseforpliktelser". Dessuten eksisterer det en avtale hvor det heter at land kan nekte innreise til personer som kan antas å skade et godt forhold til land man ønsker å ha vennskapelige forbindelser med. I samme åndedrett sa han at han sjøl hadde myndighet til å nekte amerikanske desertører innreisestillatelse. Så langt de formelle hindringer. Politikken var imidlertid klar:

- Vi ønsker ikke å få svenske tilstander i Norge, uttalte Jøraanstad, hvilket sannsynligvis var etatens ideologiske rettesnor.

VILLE MYNDIGHETENE GRIPE INN?

Dermed var det klart at de norske myndigheter ville sette alle mulige hindre for FNL-gruppenes desertør-møte i Oslo. Det er også kommet fram sikre opplysninger som viser at det norske fremmedpolitiet på det tidspunktet innreisen skjedde, hadde satt ut vakter på Jernbanen og Fornebu flyplass for å hindre desertørene, Dan McDonough og John McLaughlin, å komme inn i landet. Da det var klart at desertørene allerede var kommet, hadde de lagt opp til arrestasjoner under selve møtet! Hva som forhindret fremmedpolitiet fra å gjennomføre sine planer er usikkert, men en medvirkende årsak var at desertørene allerede hadde fått så brei omtale i aviser at en slik handling ville vært en direkte utfordring til den store opinionen som fordømmer USA's angrepskrig mot Vietnams folk. Dessuten hadde desertørene gyldige amerikanske pass....

NORSKE MYNDIGHETER TOTALT AVSLØRT

Imidlertid viser denne hendingen klart på hvilken side de norske myndigheter stiller seg. I kampen mellom USA-imperialismens

krigsmaskin, som sender amerikanske ungdommer som kanonføde i Vietnam og den store del av amerikanske ungdommer som nekter å la seg bruke som kanonføde for USA-imperialismen, har de norske myndigheter valgt å støtte USA-imperialismen. De har tatt stilling for et pil råttent system som gjør seg skyldig i uhyrlige forbrytelser mot unrettrykte nasjoner og folk i Asia, Afrika og Latin-Amerika og først og fremst mot det vietnamesiske folket.

STØTT DESERTØRENE KAMP MOT USA-IMPERIALISMEN

For alle venner av det vietnamesiske folket er det en plikt å gi full støtte til de amerikanske ungdommene som viser sin opposisjon mot USA-imperialismen ved å desertere fra US-army. Desertørene selv utsetter seg for store påkjenninger. De forlater sitt hjem, sin familie og sitt land - ofte for godt - og har reelt ingen mulighet til å vende tilbake innen overskuelig framtid. I tillegg må de innstille seg på en ganske usikker tilværelse i et fremmed land og under usikre sosiale forhold, hvilket kan føre til at de havner i asosiale miljøer.

Imidlertid har nå desertørene organisert seg i American Deserters Committy, som har avdelinger i Sverige, Frankrike og Kanada. ADC har et klart anti-imperialistisk program og arbeider bl. a. for politisk asyl til amerikanske desertører i Sverige.

I samtale med norske FNL-aktivister uttalte desertørene at det store antallet desertører har ført til en desertør-bevegelse - a second front - mot den amerikanske imperialismen. Det er ting som tyder på at den svenske regjering vil begynne å begrense antallet desertører som får oppholdstillatelse i Sverige. Derfor er det viktig at flere land åpnes for desertørene. De håpet bl. a. at Norge skulle bli et av disse landene og oppfordret norske FNL-aktivister og hele det norske folk om å kreve at den norske regjering skulle gi politisk asyl til amerikanske desertører. Solidaritetskomiteen for Vietnam bringer dette ønsket videre og vil i tida som kommer reise kravet: POLITISK ASYL TIL AMERIKANSKE DESERTØRER I NORGE!

DEN SISTE FNL-OFFENSIVEN

FORHANDLINGENE I PARIS

FOR VIETNAMSK FOLK ER
SEIER I FOLKEKRIGEN
DEN ENESTE VEIEN TIL FRED

USA foran sitt

endelige nederlag i Vietnam

Det vietnamesiske folk har i den første halvpart av dette året ennå en gang vist at det ikke vil la seg underkue av de amerikanske angriperne. USA-regjeringa er presset på defensiven. Verken soldatene i den sør-vietnamesiske jungel eller deres forhandlere i Paris kan redde dem fra sitt endelige nederlag i Vietnam.

Vår-offensiven den kraftigste til nå

Den viktigste hending i den forbindelse er uten tvil den store offensiven som folkets væpnede frigjøringsstyrker innledet den 22. februar. Denne offensiven var i følge FNL-kilder den kraftigste og mest omfattende til nå, tilmed sterkere enn fjorårets seierrike Tet-offensiv. Det foreligger ennå ingen samlet oversikt over offensivens resultater, men i følge et 35-dagers kommunikatert den 6. april fra folkets væpnede frigjøringsstyrker (PLAF) ble omlag 104 000 fiendtlige soldater drept, såret eller tatt til fange, av dem 45 000 GIs og 4000 fra Thailand og Australia. 1600 fly ble skutt ned eller ødelagt på marka. Frigjøringsstyrkene ødela 2900 militære kjøretøyer, blant dem 1440 tanks og panserbiler, og 250 tunge kanoner og artillerier.

Stilt overfor denne pågangen av angrep over hele landet truet USAs nye forsvarsminister med at "USA måtte ta konsekvensen av disse angrep." USA måtte foreta "passende motiltak", sa han. Nixon-regjeringa truet også i offensivens første dager med å gjenoppta bombinga av den Demokratiske Republikken Vietnam (Nord-Vietnam).

Hvor mye ligger det i USA-regjeringas trusler?

Bombingen av DRV

Det er ingen tvil om at de ønsker å foreta "passende motiltak", f.eks. gjenoppta bom-

binga av DRV, som et siste forsøk på å utsette det endelige nederlaget. Men en ting er USA-styrkenes ønsker og behov, en annen ting er deres objektive styrke, deres militære muligheter. Dette gjelder også bombinga av DRV. I de tre år bombinga av DRV varte, tapte USA over 3000 fly over DRV. Trass i at USA satset alt på en massiv bombing som savner sidestykke etter den annen verdenskrig, oppnådde ikke USA de forventede resultater; folket i nord fortsatte å hjelpe sine landsmenn i sør. Dessuten ble bombeterroren mot folket i Nord-Vietnam en dyr historie for USA. I følge aprilnummeret av bladet til det amerikanske utenriksdepartementet, "Foreign Affairs", brukte USA over 6 milliarder dollars på bombinga, mens ødeleggelsene ble anslått til 340 millioner dollars. Det er derfor ikke tilfeldig at amerikanske militære eksperter mener at bombestansen var en militær seier istedenfor et nederlag for USA. En annen sak er at amerikanske fly fortsatt krenker DRV's luftterritorium.

USA-baser opp i røyk og ild

Derfor kan det vietnamesiske folket fortsette sin allmenne offensiv mot de amerikanske angriperne. I følge det nevnte kommunikatet ble 400 fiendtlige stillinger, baser og USA-okkuperte byer angrepet av frigjøringsstyrkene. Blant disse var store byer som Saigon, Hue, Pleiku og Da Nang, i alt 36 byer og provinshovedsteder. Videre ble 35 av USAs, marionettetroppenes eller satellitttroppenes hovedkvarterer angrepet. Blant de mest kjente basene som ble angrepet var Bien Hoa, Long Binh og andre. Under et enkelt angrep mot forsyningsbasen i Quy Nhon satte frigjøringsstyrkene ild mot et oljelager. 90 mill. l. brant opp. I Nui Lo og Truong Ba Don eksploderte ammunisjonslagre med 10 000 t. bomber og ammu-

En FNL-fotograf har tatt dette bildet fra fremste linje ved forsyningsbasen Quy Nhon. I alt 90 millioner liter olje brant opp!

sjon, foruten at 8 mill. l. bensin forsvant i ild og røyk.

Under denne offensiven ble angrepene rettet direkte mot USA-troppenes baser og forlegninger. Angrepene viste at USA-troppene ikke er trygge noe sted. F.eks. ble Cam Ranh-basen, en av de best bevoktede og "sikreste" baser i Sør-Vietnam, utsatt for harde angrep.

Samtidig har frigjøringsstyrkene under offensiven frigjort mange av de tidligere okkuperte områdene. Folket har reist seg i mange byer i store streiker og demonstrasjoner. I tusener av landsbyer fra Trung Bo på kysten til Mekong-deltaet har folket tatt makta i sine egne hender, jaget ut fiendtlige tropper og Saigon-juntaens agenter, slått i stykker deres administrasjon og gått i gang med å velge folkets egne revolusjonære komiteer.

Offensiven som helhet kom tydelig overraskende på de amerikanske troppene. I en selvsom blanding av overmot og avmakt har USA-regjeringa og Saigon-juntaen hevdet at "Viet Cong" har lidd store tap, at de er slått og ute av stand til å motstå flere slag fra USA og deres allierte.

Men krigens virkelighet har vist det motsatte. I løpet av det siste tiår har de amerikanske imperialister under forskjellige regjeringer - Eisenhower, Kennedy, Johnson og Nixon - påstøtt inn mannskaper og materiell i Vietnam. Men som vietnameserne sier: -Når fienden ikke kunne underkue vårt folk, som begynte sin kamp med bare nevene i slutten av 50-åra hvordan skulle de kunne knekke folket nå?

1800 revolusjonære selvstyrekomiteer

Nå har FNL og folkets væpnede frigjøringsstyrker kontrollen over 90 pst. av landet.

I de frigjorte områdene har folket holdt valg og opprettet revolusjonære komiteer i 1800 byer og landsbyer. Under FNLs ledelse har folket i de frigjorte områdene satt i gang et omfattende gjenoppbyggingsarbeid. De har bygd opp et helsevesen og skoler, de har satt i gang industrivirksomhet og organisert matforsyning som gjør landsbyene til uavhengige, selvforsynte enheter. USA-imperialismen vil ikke se dette faktum i øynene; at det vietnamesiske folket, herdet i kamp mot fremmede inntrengere i hundreder av år er uslåelig. Dette har også utviklinga under motstandskrigen mot amerikanerne vist.

Da USA-imperialistenes "spesialkrigs"-strategi slo feil i 1965, begynte de å bombe DRV for å oppveie sine tap i Sør-Vietnam.

Den storstilte planen om å bygge 16 000 såkalte "strategiske landsbyer", i virkeligheten konsentrasjonsleire, for å "passivisere landsbygda" og hindre folket i å få kontakt med frigjøringsstyrkene, ble resolutt slått tilbake. "Spesialkrigen" ble avløst av "lokalkrigen" som innebar at de utenlandske troppene overtok den viktigste rollen. I dag står USA, marionette- og satelitt-troppene, tilsammen over en mill., isolert på basene og i de store byene. Strategien om å "rense opp og holde fast" har også vist seg lite effektiv. De amerikanske strategenes store hodepine er nemlig at de for enhver pris må holde sine nøkkelposisjoner, dvs. baseområdene og de store byene. Men samtidig skal de "rense opp" på landsbygda for å hindre eventuelle konsentrasjoner av frigjøringsstyrkene. Dermed oppstår det en alvorlig motsigelse mellom å konsentrere styrkene for å "holde fast" og å spre styrkene for å "rense opp". En motsetning som blir mer alvorlig for hver dag som går for amerikanerne. Ikke minst viste den siste offensiven uholdbarheten i den amerikanske strategien.

"Fredsforhandlinger" - mens USA utvider sin desperate aggresjon

USA tvinges til defensiv krigføring på slagmarka. Stilt overfor folkets styrke i Sør-Vietnam ble USA tvunget til forhandlingsbordet i Paris. Dels var det en nødvendighet ettersom USA-regjeringa var stilt overfor en massiv verdensopinion, ikke minst i USA selv var presset stort, som fordømmer imperialismens forbryterske aggresjon. Først ble tesen om "aggresjon fra nord" slått i stykker da de gikk med på å stanse bombinga av DRV. Deretter ble de nødt til å forhandle med FNL, noe som i realiteten er en anerkjennelse av at fronten er den eneste representant for det vietnamesiske folk.

Men selv om USA på grunn av de politiske og militære nederlag ble tvunget til Paris, har de ikke på noen måte oppgitt sin aggresjon mot folket i Sør-Vietnam. Trass i deres "freds"-prat i Paris viser virkeligheten at de fortsetter sin desperate aggresjon. I følge det franske nyhetsbyrået AFP slapp B-52 bombefly 17 000 t. bomber over Saisons utkanter i løpet av 12 dager under det vietnamesiske nyåret Tet. I de to påfølgende uker angrep de 432 ganger andre deler av Sør-Vietnam og slapp ned 12 960 t. bomber. I følge UPI resulterte disse angrep i store tap blant sivilbefolkningen. Dette er forøvrig helt i tråd med den amerikanske forsvarsminister Melvin Lairds uttalelser i følge AP 6.2.69 om at USAs politikk er å fortsette det militære presset på Sør-Vietnam under Paris-samtalene.

Dette viser USA-imperialismens sanne trekk. Lik et fanget rovdyr tar det opp en desperat kamp i blindt raseri og springer sanseløst omkring for å finne en utvei, mens det angriper alt og alle.

"..folket har rett til å straffe angriperne..."

Derfor kan heller ikke Paris-samtalene føre til noe resultat. FNLs sjefsforhandler Iran Buu Kiem påpeker konsekvent at "det vietnamesiske folket nekter å la seg terrorisere" av USA-imperialismen. Den 6. mars påpekte han etter at USA-regjeringa hadde kommet med sine trusler i forbindelse med den siste offensiven:

-Så lenge USA fortsetter med sin aggresjon kommer det Sør-Vietnamesiske folk under FNLs banner til å fortsette å bekjempe aggresjonen, folket har rett til å straffe angriperne hvor enn de befinner seg og når som helst.

Såleis kan en si at den siste store offensiven klargjør FNLs syn på Parisforhandlingene. Politisk betyr det en framgang fordi USA indirekte innrømmer sin aggresjons-politikk. Men likevel er forhandlingenes største betydning at FNL overfor hele verdens folk kan avsløre USA-imperialismens og dens lakeiers tomme prat om "fredsforhandlinger" og vise at alle seire som det vietnamesiske folket har oppnådd, er et resultat av den langvarige folkekrigens uovervinnelige styrke.

ho chi minh:

«..så lenge det finnes
en eneste angriper
igjen i vårt land.
må vi kjempe videre
og tilintetgjøre ham..»

Kampanjen NORGE UT AV NATO

BAKGRUNNEN

Kampanjen NORGE UT AV NATO ble dannet på et møte i februar 1968, som et forsøk på å samle og samordne det norske folkets motstand mot NATO-medlemskapet før NATOs første avtaleperiode utløp i 1969, og det altså var en formell mulighet for Norge å avslutte sitt NATO-medlemskap. Meniga med Kampanjen var å samle underskrifter fra enkeltpersoner, og presentere et folkekrav om grundig debatt og folkeavstemning for Stortinget og regjeringa i god tid før avtalen skulle fornyes. I perioden fram til juni/ juli 1968 ble det på denne måten samlet inn flere titusener av underskrifter mot norsk NATO- medlemskap og for folkeavstemning i NATO- spørsmålet.

Da Stortinget våren 1968 vedtok den nye femårsplanen for Forsvaret, som forutsatte fortsatt norsk medlemskap i NATO, ble det klart for alle at arbeidet mot NATO ikke kunne innskrenkes til en stormoblisering før et møte eller før et valg, men måtte bli et arbeid på lang sikt. (På denne bakgrunnen ble det også nødvendig å diskutere hva slags folk som skulle delta i dette arbeidet, politikken måtte defineres bedre, og arbeidet organiseres på en fastere måte.)

SOVJETS INVASJON I TSJEKKOSLOVAKIA EN NATURLIG KONSEKVENSN AV BLOKK POLITIKKEN

Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia i august var et nytt, tydelig eksempel på den usjølstendige og farlige stillinga de små landa i militæralliansene står i. En god del som kanskje tidligere hadde støttet Kampanjen på grunnlag av et uklart inntrykk av at "Sovjet ikke lenger var farlig", kom til klar forståelse av hva slags dominans stormaktene i militæralliansen har over de små landa.

Til tross for at Nato- tilhengerne brukte invasjonen til angrep på Kampanjen og dens arbeid, var det bare 8 personer av alle de titusener som hadde uttrykt sin støtte til Kampanjens målsetting som trakk seg tilbake p.g.a. invasjonen i Tsjekkoslovakia. Kampanjens aksjonsutvalg sendte ut en erklæring der Sovjets invasjon ble fordømt, og der en trakk paralleller til NATOs og USAs rolle under kuppet i Hellas, og til slutt pekte på hvilke farer for det norske folk NATO- medlemskapet fører med seg. Denne erklæringa ble trykt i sin helhet i 3 norske dagsaviser, mens den ble kommentert og nesten enstemmig angrepet i omtrent hver eneste avis i landet. Talsmenn for Kampanjen NORGE UT AV NATO deltok i tallrike møter og andre arrangementer i denne tida, og la fram Kampanjens syn på

Tsjekkoslovakia - spørsmålet. Således førte denne hendinga til en konsolidering og politisk utvikling i kampanjen.

LANDSKONFERANSEN SKAPER AVKLARING.

I oktober 1968 holdt Kampanjen NORGE UT AV NATO landskonferanse i Oslo. Der møtte utsendinger fra mer enn 30 lokale aksjonsutvalg over hele landet. Der var enighet om at en måtte planlegge arbeidet på lengere sikt, og søke samarbeid med andre organisasjoner og grupper som drev anti- imperialistisk arbeid. Deltakerne hadde en klar forståelse av at kampen mot NATO var en del av den totale kampen mot imperialismen. Men det viktigste vedtaket som ble fattet på landskonferansen, var at en skulle basere Kampanjen på personlig medlemskap i framtida.

Dette var en nødvendighet både av politiske og organisatoriske grunner. Tidligere hadde Kampanjens tverrpolitiske karakter stort sett vært sikret ved samarbeid mellom politiske organisasjoner på topp- planet, organisasjoner som i større eller mindre grad støttet Kampanjens målsetting. (På denne måten fikk de menige medlemmene lite å si, og personer som ikke hadde annen organisatorisk tilknytting, men ville delta i Kampanjens anti- imperialistiske kamp, fikk omtrent ingen innflytelse på utforminga av Kampanjens politikk.)

Når en nå så framfor seg mange års, iherdig arbeid med å spre opplysninger og arrangere aksjoner, var det også nødvendig at de som støttet Kampanjen måtte delta i arbeidet på en mer forpliktende og aktiv måte enn ved å sette underskrifta si på et papir. For at ikke sentralledelsen og de lokale aksjonsutvalga skulle sveve i et tomrom og kanskje føre en reint sektersk politikk, måtte en sikre seg at de som var villige til å arbeide for Kampanjens målsetting også la opp retningslinjene for arbeidet gjennom et medlemsdemokrati. Aktivistene rundt om i landet, som hadde innsett at Kampanjen mot NATO var en nødvendig del av det anti- imperialistiske arbeidet, krevde å få være med på å bestemme Kampanjens politikk, uansett om de var medlemmer av andre organisasjoner eller ikke.

AKTIVITETEN ØKER

I dag har Kampanjen NORGE UT AV NATO flere tusen medlemmer fordelt på over 30 lokalavdelinger over hele landet. I tillegg har vi tallrike kontakter som sprer vårt opplysningsmatriell på mindre steder. Aktiviteten, som i starten omtrent bare besto i forsøk på å få inn anti- NATO- stoff i dagspresse, radio og fjernsyn, som uten unntak har tatt stilling

for norsk NATO- medlemskap, har vi i større og større grad blitt flyttet over til mer direkte aksjoner som opplysningsmøter, demonstrasjoner, brosjyre- og materiellutdeling og liknende. Vi må stole på egne krefter, ikke vente at vi skal få hjelp fra våre motstandere som behersker både kapitalen og massemedia, men forsøke å nå ut til folk med våre egne publikasjoner og møter.

Pengemangel har hittil stilt seg i vegen for flere planlagte tiltak. Det er nødvendig at vi innser at kampen mot NATO er en av de viktigste måter å bekjempe USA- imperialismen på her i Norge, støtter Kampanjen med medlemskap, økonomisk, og med vår arbeidskraft. Spesielt er det viktig at vi rustet oss i kampen ved å drive grundige og omfattende studier av NATO og den amerikanske imperialismen.

VIETNAM-KRIGEN ÅPNER FOLKS ØYNE

Den siste tidas politiske utvikling har gjort arbeidet for Kampanjens målsetting lettere. USAs brutale krigføring i Vietnam og NATOs våpenhjelp til Portugals kolonikriger i Afrika, har gitt folk en bedre forståelse av imperialismens natur og hvilken rolle militæralliansene spiller som støtte for den imperialistiske krigen.

NATO - EN GARANTI FOR "INDRE RO OG ORDEN"

Men det viktigste er den økte forståelsen for militæralliansenes rolle som bevarer av et bestemt samfunnssystem i medlemsland. Motstanden mot NATO, som tidligere ofte ble ført fram på et moralsk fordømmende grunnlag, blir nå sett som et nødvendig ledd i kampen for vår egen sikkerhet og sjølbestemmelsesrett. Militærkuppet i Hellas ble utført etter plan utarbeidet av NATO, kriseplan for det tilfellet at det greske folket skulle ønske å bryte forbindelsen med NATO. Det er bevist at slike planer eksisterer for andre NATO-land, også for Norge.

Under mai- opprøret i Frankrike i fjor møttes øverstkommanderende for NATOs styrker i Europa med talsmenn for den franske regjeringa og diskuterte om det var nødvendig å sette inn NATO- soldater for å "opprette ro og orden" og bevare det reaksjonære gaullistiske styret. Samme funksjon har også NATO- styrkene som er stasjonert i Norge. Dette viser at kampen er lengre og hardere enn vi før trodde, men vi ser i dag hvordan motstanden mot NATO vokser i hele det norske folket, og Kampanjen NORGE UT AV NATO går fram mot å bli en bred massebevegelse.

Delta i den anti-imperialistiske kampen i Norge!

Meld deg inn i kampanjen NORGE UT AV NATO!

V.V.

Solidaritetskomiteen for Vietnam

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en landsomfattende sammenslutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer.

Komiteen blei danna 9.des. 1965 på bakgrunn av den voksende opinionen mot USAs brutale krigføring i Vietnam. Ikke minst vekte terrorbombingen av DRV avsky i det norske folket. Komiteens første landsmøte i nov. 1967 vedtok ingen politisk plattform, men komiteen samla folk til konkrete aksjoner under forskjellige paroler.

NY INNSIKT FØRER TIL ENDRING AV PAROLENE

"Fred i Vietnam!", "Stopp terrorbombingen!", "Alle fremmede tropper ut av Vietnam!" var dominerende paroler på denne tida, men etter hvert forstod folk, særlig aktivistene, at dette var pasifistiske paroler som ikke skilte mellom angriper og angrepet, mellom rett og urett. Samtidig erkjente man at Vietnamkrigen ikke var noe "feilgrep", men en følge av USA's økonomiske imperialistiske system. Parolene blei derfor mer militante og klart

antiimperialistiske: "Støtt FNL!", "USA ut av Vietnam!" og "Bekjemp USA-imperialismen!"

MOT NATO

Men mange mente at parolen "Bekjemp USA-imperialismen!" ville være abstrakt og nytteløs dersom den ikke blei knytta til konkret antiimperialistisk arbeid her i Norge, - å bekjempe Norges NATO-medlemsskap var den beste hjelp vi kunne yte Vietnams folk, fordi NATO-alliansen er en militær støttespiller for USA-imperialismen, noe bl.a. salget av Bull-pup-raketter til USA hadde bevist. "NATO ut av Norge" blei således en nødvendig parole.

Endelig på det andre landsmøtet i juni 1968 blei den nåværende politiske og organisatoriske linja fastlagt.

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE GRUNNLAG I DAG

Solidaritetskomiteen er det organiserte uttrykk for solidaritetsbevegelsen med Vietnam i det norske folk, en solidaritet som kommer

fram ved at folk kjøper våre publikasjoner, gir penger til Frigjøringsfondet og krever USA ut av Vietnam. Solidaritetskomiteen er fortroppen for solidariteten med Vietnams folk i det norske folket. Vi mener samtidig at det er nødvendig etterhvert som støtten til Vietnams folk øker, at folks politiske bevissthet heves. Følgelig legger vi vekt på å forklare den sosiale og nasjonale undertrykkelsen som er grunnen til at folk ikke bare i Vietnam, men ellers i Asia, Afrika, og Latin-Amerika gjør opprør og starter folkekriger, såleis presenterer vi og arbeider til støtte for frigjøringsrørslar over heile verden.

Videre: vi avslører USA's krig i Vietnam ikke som noen "arbeidsulykke", men påviser den amerikanske monopolkapitalens behov for kriger og ekspansjon, dvs. USA's imperialistiske økonomiske system som Pentagon må forsvare med folkemord, napalm og militærallianser. Vi forklarer derfor også Norges lakeirolle for USA-imperialismen gjennom sitt NATO-medlemsskap, og hvordan USA-kapital infiltrerer i norsk næringsliv. Det er på denne bakgrunn Solidaritetskomiteen har ei politisk målsetting som er uttrykt i disse parolene:

1. Full støtte til FNL!
2. USA ut av Vietnam!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

ORGANISASJON

Alle som er enige i disse parolene kan bli medlem i våre grupper og komiteer. Organisasjonisk bygger komiteen på individuell tilslutning og medlemsskap, fordi dette gir alle aktivister den demokratiske retten til å ta del i alt arbeid og være med på de politiske beslutninger, samt en garanti for at organisasjonen ikke blir en politisk kasteball for partiene. Solidaritetskomiteen er såleis en folkefrontorganisasjon, en enhetsfront av folk som aktivt støtter det vietnamesiske folks frigjøringskamp og er motstandere av USA-imperialismen. Solidaritetskomiteen er en anti-imperialistisk organisasjon, fordi den tar standpunkt mot imperialismen - især den amerikanske - overalt hvor den dukker opp. Solidaritetskomiteen bekjemper såleis de kreftene i det norske samfunnet som er nært alliert med det vietnamesiske folkets fremste fiende - USA-imperialismen. Men først og fremst er komiteen en Solidaritetskomite, dvs. en organisasjon som støtter Vietnams folk. Derfor har Solidaritetskomiteen et frigjøringsfond som samler inn penger til FNL. Disse pengene går vilkårsløst og uavkorta til deres

bruk. Denne pengestøtten er ingen almisse eller u-hjelp, men det norske folks solidariske håndslag til det kjempende vietnamesiske folket, et folk som først og fremst stoler på egne krefter i sin frigjøringskamp.

Men hvorfor støtter vi akkurat Vietnams folk? Fordi Vietnams folk i dag står i frontlinja mot imperialistisk aggresjon og bærer de tyngste byrdene i kampen for sosial frigjøring. Alt solidaritetsarbeid med de undertrykte folks antiimperialistiske kamp må derfor hovedsaklig dreie seg om Vietnam og Sørøst-Asia fordi der er folket nådd lengst og imperialismens grep svakest. Bare ved å konsentrere store styrker for å slå fienden bit for bit, kan heile imperialismens system tilintetgjøres og evig fred oppnås.

Seirene i den vietnamesiske folkekrigen viser veg for alle undertrykte folk!

VÅR VIRKSOMHET

For å spre opplysninger om den siste utviklinga i Vietnam, belyse USA-imperialismen, NATO-alliansen, andre frigjøringsrørslar og Vietnam-arbeidets utvikling i Norge og i andre land, gir Solidaritetskomiteen ut et eget blad For Vietnam som stadig øker opplaget; siste nummer (1-69) er blitt solgt i 15 000 eksemplarer. En av de konkrete oppgavene til norske Vietnam-aktivister er foruten utdeling av løpesedler og brosjyrer, spredning av dette bladet, fra stands (stående demonstrasjoner), på møter, ved dørsalg o.l. - Men aktivister og medlemmer deltar også i studiearbeidet gjennom sine lokale FNL-grupper, som tar opp Vietnams historie, FNL, USA-imperialismen, folkekrigen, Vietnam-arbeidet, samarbeidet USA-Sovjet m.m. Denne innadretta virksomheten tjener til å befeste folkefronten i Vietnam-arbeidet, ideologisk og politisk, og er ei viktig forutsetning for de stadig mer vellykka utadretta aksjonene, slik som Vietnam-ukene. Den tredje Vietnam-uka fra 14.-20. april i år var et godt bevis på framgangen i Solidaritetskomiteens arbeid. Aldri har det vært arrangement på så mange steder som i denne uka. Vietnamukenes hensikt er først og fremst å manifestere det norske folks solidaritet med det kjempende og seirende vietnamesiske folket, øke støtten til FNL ved å samle inn penger til Frigjøringsfondet og å belyse alle sider ved Vietnam-krigen gjennom salg av vårt materiell.

Slutt opp om Vietnam-arbeidet og dann FNL-grupper!

FNL seirer!

17

Vietnamese
Studies

Ny litteratur fra Vietnam

VIETNAMESE STUDIES NR. 17 (engelsk utg.) Den militære situasjonen i Sør-vietnam i 1968.
Uunnværlig bakgrunnsmateriale for den som vil forstå årsakene til FNL's store militære og politiske seire.
PRIS kr. 3.-
Bestill fra: Solidaritetskomiteen for Vietnam, Idungst. 5 Oslo 1
Postgiro 20 29 81.

- * "Dag til dag"-gjennomgåelse av TET-offensivens seks første uker. (1968)
- * FNL's program med kommentarer.
- * Utsiktene for Fronten i tida framover.
- * Økonomiske og kulturelle spørsmål i Nord-vietnam.

Norsk motstand mot USA-imperialismen vokser i styrke

DET ANTIIMPERIALISTISKE ARBEIDET I NORGE

Det anti-imperialistiske arbeidet i Norge har hatt stor framgang den siste tida.

Dette arbeidet, som er blitt organisert gjennom de anti-imperialistiske frontene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO, har resultert i at aktiviteten på grunnplanet gjennom lokale grupper har økt, samtidig som opplutningen omkring sentrale arrangementer er blitt større. Spredning av opplysningsmaterieell, innsamling av penger til FNL, demonstrasjoner og åpne møter har nådd ut til og aktivisert stadig bredere lag av det norske folk.

STERK MANIFESTASJON AV MOTSTANDEN MOT NATO

9. april i år arrangerte Oslo-Utvalget av Kampanjen Norge ut av NATO en demonstrasjon der nærmere 3000 mennesker deltok. Dette var en sterk manifestasjon av det norske folkets motstand mot NATO, som er et mektig våpen for USA-imperialistene, et våpen rettet mot alle verdens folk. Demonstrasjonen ble avsluttet med et torgmøte der Josef Larsson, kjent for sin kamp mot nazismen under krigen, var hovedtaler. 15 ulike organisasjoner hadde sluttet seg til arrangementet.

VIETNAM-UKA

Fra 14.-20. april arrangerte Solidaritetskomiteen for Vietnam en ny, landsomfattende Vietnam-uke under hovedparolen STØTT FOLKENES FRIGJØRINGSKAMP! På over 70 steder i Norge ble det denne uka gjennomført aksjoner for spredning av matriell, åpne møter, pengeinnsamlinger til FNL og demonstrasjoner.

Oppslutningen omkring de åpne møtene viser klart at motstanden mot USA-imperialismen er voksende i Norge. For eksempel samlet et møte på et relativt lite sted som Svolve hele 120 personer.

Arbeidet med å spre matriell gikk så godt at allerede den tredje dagen i Uka var 1. opplag av både "For Vietnam" og Spesialnummeret om Folkekrig revet bort, sjøl om opplaget var på henholdsvis 10 000 og 5000 eksemplarer. Solidaritetskomiteen måtte derfor trykke nye opplag av begge disse publikasjonene.

FNL-FLAGGET TIL TOPPS

Flere steder ble det heist FNL-flagg for å vise solidaritet med det kjempende og seirende vietnamesiske folket. I Harstad valet flagget fra byens rådhus i nærmere 8 timer før norske USA-lakeier fikk det ned. På Universitetet i Oslo besatte Vietnam-aktivister øverste etasje i administrasjonsbygget, hvorfra de heiste FNL-flagget.

I Oslo arrangerte ellers Oslo-Utvalget for Vietnam tre åpne møter, dessuten en avsluttende demonstrasjon med møte. Det første møtet i Uka tok for seg den kampen The Black Panther Party i USA fører mot den amerikanske imperialismen. Et annet møte konsentrerte seg om Asia med blant annet filmframvisning som viste folkekrigens styrke og seier overfor utenlandske inntrengere. Dessuten et møte hvor to amerikanske desertører, som for tida oppholder seg i Sverige, hadde appell, og hvor Svein Johnsen holdt et kort foredrag om desertørproblemet og den norske NATO-regjeringas rolle som støttespiller for USA-imperialismen.

Fra torgmøtet på Stortorget i Oslo 1.mai, der over 3000 mennesker var til stede. Under møtet ang-fascistiske provokatører røykbomber, egg, stein og maling mot deltakerne. Politiet foretok seg ingenting før våre ordensvern grep inn mot fascistene. Da ble ordensvernet tatt.

Den 20. april ble Vietnam-uka avsluttet med demonstrasjoner både i Bergen, Trondheim og Oslo.

I Trondheim deltok 250 i demonstrasjonen og nærmere 300 på et møte hvor Arild Johansen, formann i Solidaritetskomiteen, holdt foredrag om USA-imperialismen.

I Bergen gikk 500 i den avsluttende demonstrasjonen.

I Oslo samlet demonstrasjonen 2000 mennesker og 850 var tilstede på møtet etterpå. Hovedtalen "Om Folkekrig" var ved Anders M. Andersen. På dette møtet var også Le Quang, representant fra FNL's informasjonskontor i Stockholm. Han var Solidaritetskomiteens gjest i 2 dager i Norge hvor han møtte FNL-aktivister, besøkte kontoret i Idunsgt. 5, og ble vist rundt i Oslo for å få inntrykk av vårt arbeid på stands, med løpeseddelutdeling etc.

Han var både imponert og begeistret for den store aktiviteten han møtte og på det avsluttende møte holdt han en appell hvor han takket varmt for den støtten FNL-aktivistene gir det vietnamesiske folket i deres kamp mot de amerikanske agressorene.

Demonstrasjonen og møtet ble arrangert i samarbeid med 15 andre organisasjoner.

RØD FRONT 1. MAI

1. mai ble det holdt et Rød Front-arrangement i Oslo med demonstrasjon og torgmøte. Både Soli-

daritetskomiteen for Vietnam og Oslo-utvalget av Kampanjen Norge ut av NATO deltok med anti-imperialistiske paroler og appeller. Over 3000 mennesker sluttet opp om demonstrasjonen. Hovedtaler på torgmøtet var formannen i Oslo-Utvalget av Kampanjen Norge ut av NATO, Kjell Hovden.

Men det er sjølsagt ikke bare ved slike store arrangementer vi ser at kampen mot USA-imperi-

LA IKKE VIETNAM-DEMONSTRANTER
BLI STANSET AV HØYE BØTER !

GI DITT
BIDRAG TIL:

BØTEFONDET

Jorun Gulbrandsen
Solbergliveien 116 b
Oslo 6
Postgiro:

"VOLD MOT POLITIET" **20 51 88**

alismen øker, det vises i samme grad ved den stadig stigende aktiviteten på grunnplanet. På stadig flere steder dannes det lokale FNL-grupper og Utvalg av Kampanjen Norge ut av NATO. De siste stedene hvor vi har fått FNL-grupper er i Sandnessjøen og på Øystese, og anti-NATO-utvalg har nylig blitt dannet på Eidsvold og i Tromsø. Foruten å drive studievirksomhet og selge materiell tar disse gruppene initiativet til egne lokale aksjoner. F. eks. holdt Asker-Utvalget av Kampanjen Norge ut av NATO stands med løpeseddelutdeling kontinuerlig i 3 uker ved NATO-hovedkvarteret på Kolsås i forbindelse med 20-årsjubileet for dannelsen av NATO.

OVER ser vi Le Quang fra FNLs Informasjonskontor i Stockholm sammen med FNL-aktivister utenfor Solidaritetskomiteens kontor i Idunsgt.

TIL V. Vietnam-uka i Oslo ble avsluttet med et fullstappet møte i Folkets Hus, Store Sal. Her holder Le Quang sin appell som ble avbrutt mange ganger av tordnende bifall.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam er en sammenlutning av FNL-grupper og Vietnam-komiteer spreddt over hele Norge. Vår organisasjon arbeider for å spre kunnskap om hva som virkelig skjer i Vietnam, og søker å gi analyser av årsaken til USAs krigføring i Vietnam og andre undertrykkelseskriger. Dessuten er pengeinnsamlinger til FNL gjennom Frigjøringsfondet for Vietnam en viktig hovedoppgave for organisasjonen. Pengene som kom-

mer inn på Frigjøringsfondet går i sin helhet til FNL, som selv kan avgjøre hva midlene skal brukes til uten at vi her i Norge stiller noen betingelser for anvendelsen.

Alle som er enige i Solidaritetskomiteens politiske målsetting og vil arbeide aktivt for Vietnams folk, kan bli medlem av lokalavdelingene. Landssekretariatets adresse er: Idungst. 5, Oslo 1. Tlf.: 20 76 84.

SOLIDARITETSKOMITEENS POLITISKE MÅLSETTING:

Den Norske Solidaritetskomité for Vietnam vil arbeide for aktiv norsk solidaritet med det vietnamesiske folk, som i Frigjøringsfronten i Sør-Vietnam og Den Demokratiske Republikken Vietnam kjemper for nasjonal uavhengighet og sosial rettferd.

Solidaritetskomiteen støtter også andre nasjonale Frigjøringsbevegelser som kjemper mot utbytting og ufrihet.

Solidaritetskomiteen arbeider for norsk løsrivelse fra den imperialistiske militæralliansen NATO, og for brudd på de forbindelser som knytter Norge til den imperialistiske blokk.

Komiteen har disse hovedparolene:

1. Full støtte til FNL!
2. USA ut av Vietnam!
3. Bekjemp USA-imperialismen!
4. NATO ut av Norge!

Delta i Vietnam-arbeidet der du bor!

ALTA
Reidar Helgesen
Elvebakken
9500 Alta

ARENDAL
Bernhard Halvorsen
Stensåvn. 36
4800 Arendal

ASKER GYMNAS
Jørn Bugård
Sløttestadvn. 282
1370 Asker

BERGEN
Bergenskomiteen
for Vietnam
Postboks 2827
5001 Bergen
Bergenskomiteen
har 8 lokalgrupper

BÆRUM
Frank Kristoffersen
Underhaugsvn. 18b
1342 Jar

DRAMMEN
Arnt v. d. Mey
Kr. Brønnersv. 11
3000 Drammen

FANA
Unni Kolrud
Grønnestelvn. 37
5032 Minde

FNL-GRUPPENE I OSLO
Idungst. 5
OSLO 1

FREDRIKSTAD
Liv Gullichsen
Kråkerøyn. 82
1600 Fredrikstad

FRYDENBERG GYM.
Brit Haabeth
Røds. 49
Kråkerø
1600 Fredrikstad

GJØVIK
Kai Solvang
V. Totenv. 48
2800 Gjøvik

HALDEN
Pro Marcussen
Halden Arb.blad
1750 Halden

HORTEN
Bjørn Nyberg
Åsgt. 8
3190 Horten

GUDBRANDSDALEN GYM.
Hans Rustad
c/o Haug
2540 Vinstra

HAMAR
Anne Sveen
Boks 269
Hamar

HAMMERFEST
Heikki Hansen
Bybo 139
9600 Hammerfest

HARSTAD
Nils Johan Olsen
Boks 763
9400 Harstad

HAUGESUND
Kåre Johannes Foldøy
5523 Smørsund

KONGSBERG
Veslemøy Fjerdingsstad
Masovngt. 18
3600 Kongsberg

KRISTIANSAND
Svein Dahlin
St. Olavsv. 7
4600 Kr.sand S

LARVIK
Per Bjønnes Kristiansen
Bergslia 24
3260 Østre Halsen

LEVANGER
Frank Stubb Michaelsen
c/o E. Berg
7650 Verdal

LILLEHAMMER
Anne Haavaldsen
R. Lyngsvei 14
2600 Lillehammer

LUNDE
Roar Huseby
3749 Lund i Telemark

LØRENSKOG/SKEDSMO
Eirik Nymo
Ringvn. 13
2010 Strømmen

MO I RANA
Tor Erik Hansen
Lyngheim 4
8500 Mo i Rana

RANA GYMNAS
Bjørn Naustvik
Rana Gymnas
8600 Mo i Rana

MOLDE
Knut Åge Valse
Glomstvn. 1
6400 Molde

NARVIK
Magne Mortensen
Brugt. 6 a
8500 Narvik

NEDRE EIKER
Thor Harald Skaug
Sandstranda
3020 Krokstadelva

OPPEGÅRD
Tom Ulsø
Mastemyrvn. 12
1410 Kolbotn

PORSGRUNN
Gunnar Tørre
Herøayvn. 106
3900 Porsgrunn

RINGSAKER
Helga Sveen
Nordsveien
2320 Furnes

RØROS
Øystein Pettersen
Røros 99
7460 Røros

SANDNESSJØEN
Tor Helge Allern
Sandnessjøen sjukehus
Boks 112
8801 Sandnessjøen

SKIEN
Torbjørn Bergerås
Stensred
3700 Skien

SLØTTESTAD
Rolf Johansen
Postboks 157
3470 Sløttestad

STAVANGER
Dagfinn Rustad
Biskop Reinholdtsgt. 4
4000 Stavanger

TRONDHEIM
Trondheim FNL
Boks 1207
7001 Trondheim
Einar Lundemo
Haldensgt. 19
Trondheim
Tlf. 30972
Kontaktmann for Tr.-
heims 7 FNL-grupper

TROMSØ
John-Arne Olsen
R. Stensgt. 3 a
9000 Tromsø

VARDØ
Lærer Torbj. Martinsen
9950 Vardø

ØYSTESE
Anders Hallanger
Øystese gymnas
5610 Øystese

ÅLEN
Arvid Bårdstu
7484 Reitan st.

ÅLESUND
Stein Vinje
Kjøpmannsgt. 32
6000 Ålesund

for vietnam

Utgitt av Solidaritetskomiteen for Vietnam
i samarbeid med Oslo/Akershus-utvalget
av "KAMPANJEN NORGE UT AV NATO".

Ansv.red: Odd Erik Germundsson
Redaksjonens adresse:
Idunsgt.5, Oslo 1
Tlf: 20 76 84

Innholdet i bladet kan siteres fritt, med
eller uten kildeangivelse.
Signerte artikler står for forfatterens
egen regning.

FOR VIETNAM utkommer med 5-6 nummer i 1969.
Et årsabonnement omfatter også andre trykk-
saker utgitt av Solidaritetskomiteen, bl.a.
VIETNAM-NYHETER, og koster 15 kroner. Beløpet
sendes inn på Solidaritetskomiteens postgiro-
konto nr. 20 29 81. Merk talongen hva beløpet
gjelder.

I dette nummer:

Norske løpegutter for USA-imperialismen.....	2
NATO - redskap for undertrykkelse.....	5
Stig Dagermann: Gossen Franco.....	7
Hva er imperialismen?.....	9
USA-imperialismen er alle verdens folks største fiende.....	12
Bekjemp NATO-fascismen!.....	17
Norsk forskning for Pentagon.....	19
Politisk asyl til USA-desertører.....	20
USA foran sitt endelige nederlag i Viet- nam.....	22
Kampanjen Norge ut av NATO.....	26
Solidaritetskomiteen for Vietnam.....	27
Norsk motstand mot USA-imperialismen vokser i styrke.....	29

Følgende har vært med og utarbeidet artiklene
i dette nummer:

Odd Erik Germundson, Tore Linne Eriksen, Liv
Sissel Holmberg, Arild Johansen, Øystein
Johansen, Svein Johnsen, Torbjørn Kalberg,
Kjersti Krog, Anne Noack, Harald Rekkedal og
Vigdis Voliset.

FORSIDE:

Demonstrasjon mot NATO i Stortinget under
NATO-debatten sommeren 1968.

Gi penger til FNL!

FRIGJØRINGSFONDET

IDUNSGT. 5 OSLO 1.

POSTGIRO

20 50 32

SMYTTES • JULI 1969

www.pdf-arkivet.no (2026)

FRIGJØRINGSFONDET

POSTGIRO 20 50 32

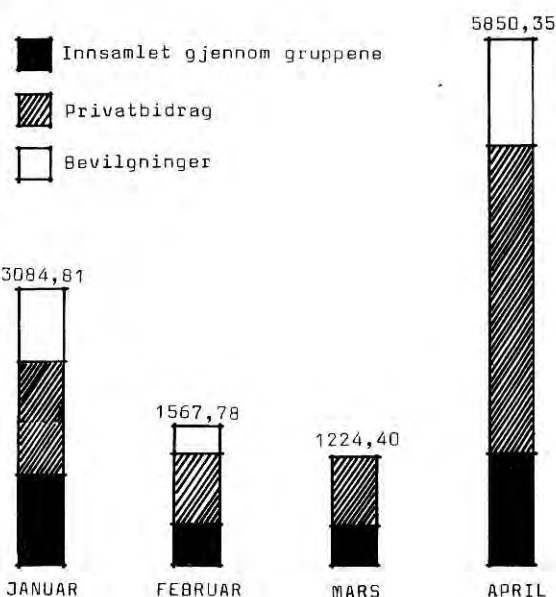
ADRESSE IDUNS GT.5 OSLO 1.
ANSVARLIG: BJØRN LINDGREN.

12 000 PÅ 4 MNDR! TILSAMMEN KR 60 000 TIL FNL!

FRIGJØRINGSFONDET FOR VIETNAM offentliggjør med dette en redegjørelse for innsamlingsresultatene i årets fire første måneder. 60 000 kroner fra Norge til Vietnams kjempefolk er en liten del av den støtten FNL mottar fra solidaritetsinnsamlinger over hele verden. Men likevel ser vi på våre resultater som et tydelig bevis på at det politiske grunnarbeidet som er blitt drevet av Solidaritetskomiteen for Vietnam, har ført til stadig større støtte til FNL blant det norske folket.

Men vi må øke og utvide denne støtten. Vietnams folk står nærmere den endelige seier enn noensinne. Og desto hardere blir den kampen de må føre. Vietnams folk trenger derfor vår politiske og økonomiske støtte mer enn noensinne.

GI PENGER TIL FNL GJENNOM FRIGJØRINGSFONDET!
FULL STØTTE TIL DET SEIRENDE VIETNAMESISKE FOLKET!

REGNSKAP

Gruppeinnsamlinger, privatbidrag og bevilgninger

inntekter

jan. 69	gruppene	1824,32
	private	1290,49
	Grovdalen skole-	
	avis	60,-
	Sosiologisk studie-	
	utvalg, Oslo	500,-
	Vågan SUF	10,-
	Drammen SUF	100,-
	Rørleggerens måle-	
	kontor Trondheim	100,-
febr. 69	gruppene	451,33
	private	839,71
	"studentfest"	56,74
	SUF-studs språkcelle	20,-
	Åskim kjemiske	
	arb.forening	200,-

mars 69	gruppene	418,40
	private	806,-
apr. 69	gruppene	1228,02
	private	3429,20
	Innsamla DNS 26/3	229,45
	FSF filosofi-	
	basisgruppe	50,25
	Trondheim lager-	
	transportarb.for.	50,-
	Kristiansand SF	100,-
	Innsamling DNS 12/4	201,80
	" " 19/4	180,18
	Innsamla SosStud	40,99
	Innsamla Vietnam-	
	motet 20/4	402,46
	Tilsammen	11 727,34

balanse

status pr. 1/1 - 69:

Utgifter: 42 399,47

Inntekter: 46 186,63

Saldo 3 787,16 3 787,16

Saldo pr. 1. mai 1969 = 15 514,50

INNSAMLET JANUAR-APRIL 1969

Januar

2. John Eriksen, Oslo	20,-
Arne Hjort, Steinhelms	68,49
Olav A Eikeland, Pølsgrunn	20,-
Lyssalg Oslo 21.12	48,23
Bjerg Fonbæk, Oslo	15,-
3. Rørlægernes målekortor	
Trondheim	100,-
Reidar Mylius, Trondheim	10,-
6. Harald Nystuen, Hundorp	10,-
Kari Minde, Haslum	5,-
F. Hansen, Fr. stad	300,-
Kongsberg FNL-gruppe	160,-
Øystein Johansen, Oslo	25,-
G. Thowsen, Hvalstad	50,-
7. Drammen SUF	100,-
9. Arendal Solidaritetskom.	25,-
John Wahl, Hammerfest	10,-
10. Gym.sanf. ALOSH, Voss	15,-
13. Ragnvald Janssen, Oslo	20,-
Vågan SUF, Svolvær	10,-
Kirsten Gran, Oslo	20,-
14. J. Hviistendahl, Larvik	150,-
Agnes Birkeland, Oslo	20,-
15. Sigmund Pettersen,	
Hattfjelldal	10,-
18. N.N., Oslo	152,-
20. Smestad/Huseby FNL, Oslo	66,-
21. John L Hansen, Mo i Rana	10,-
Tone & Ulrik Sverdrup, Oslo	20,-
Kari Helsingeng, Oslo	35,-
22. Sosiologistud., Oslo	500,-
O E Germundsson, Oslo	10,-
Arne Snede, Bergen	15,-
23. FNL-gruppa ved UB, Oslo	160,-
FNL-gruppa ved UB, Oslo	170,-
24. Innsamling stands, Oslo	64,31
H Borettili, Oslo	10,-
Vidar Eng, Oslo	175,-
Roald Blakseth, Oslo	10,-
28. Innsamling stands, Oslo	259,77
Groruddalen skoles avis,	
Oslo	60,-
29. A Myrøngen, Vikhamar st.	10,-
30. O E Germundsson, Oslo	75,-
31. Ullern skoles FNL, Oslo	71,-

Februar

3. Askim Kjemiske Arb.-	
Forening	200,-
K Lund-Olsen, Stord	50,-
Innsamling stands, Oslo	174,75
Per Christiansen, Oslo	10,-
5. Dagny Fosse, Oslo	25,-
6. Olav A Nyaas, Misvær	20,-
7. F S Johansen, Oslo	10,-
10. Martin Jølsevold, Låveng	100,-
Øystein J Larsen, Oslo	100,-
I Frogner, Oslo	10,-
12. SUF-studs språkcelle, Oslo	20,-
Torbj. Martinsen, Vardø	25,-
13. Haldor L Bjørktun,	
Lørenskog	25,-
14. Dag Nicolaisen, Oslo	35,-
Alf Skulstad, Solør	40,-
19. E H Albrechtsen, Oslo	10,-
20. K M Halvorsen, Oslo	10,-
21. Tone & Ulrik Sverdrup, Oslo	20,-
24. N.N.	30,-
Innsamling stands, Oslo	240,49
Arild Dahl, Asker	10,-
Hans Fr. Dahl, Asker	10,-
25. O E Germundsson, Oslo	35,-
Ruth Wilcox, Oslo	30,-
26. Innsamling stud.fest, Oslo	56,74
Innsamling stands, Oslo	135,79

Karen Svindal, Oslo	100,-
28. Gunnar Nyquist, Høybråten	35,-

Mars

3. Jan Persson, Oslo	300,-
4. Peder Haslestad, Gran	20,-
5. FNL-gruppa ved UB, Oslo	195,-
10. Erling Hagen, Kr.sund N	15,-
Ulrik Sverdrup, Oslo	35,-
11. Øystein Johansen, Oslo	20,-
12. Martin Jølsevold, Låveng	100,-
Arne Buene, Høyanger	30,-
17. Alfred Haugen, Drammen	10,-
Harald Skjensberg, Oslo	20,-
Rolf Berntsen, Oslo	30,-
G A Randbye, Notodden	10,-
20. Egil Kvarud, Oslo	10,-
Fana FNL, Bergen	9,-
21. Tone & Ulrik Sverdrup, Oslo	20,-
H Larsen, Drøbak	2,50
25. Innsamling stands, Oslo	3,-
Innsamling stands, Oslo	26,40
27. H Dedichen, Lillehammer	50,-
31. FNL-gruppa ved UB, Oslo	185,-

April

1. Innsamling DNS 26/3, Oslo	229,40
Innsamling stand, Oslo	37,93
Innsamling stand, Oslo	116,53
2. Arne Buene, Høyanger	20,-
8. Filosofisk basisgruppe av	
Faglig Studentfront, Oslo	50,25
9. R Leire, Oslo	20,-
Hans Bendiksbj, Oslo	15,-
Frøde Heskestad, Oslo	35,-
10. Roald Blakseth, Oslo	25,-
11. Aksel Lian, Heimdal	10,-
A Raaen, Oslo	20,-
Anna Mikkelsen, Oslo	10,-
14. Eirik Nymoen, Strømmen	10,-
Arne Heli, Oslo	10,-
Sverre Rotnes, Strømmen	15,-
Einar Grimsgaard, Nes-	
Odden	150,-
N.N.	10,-
15. Tom Lindstad, Oslo	10,-
Agnes Birkeland, Oslo	20,-
Gunnar Arnesen, Halden	25,-
Bjerg Fonbæk, Oslo	15,-
Arne Pettersen, Skårer	25,-
L Alvestad, Oslo	15,-
Odd Bakkelund, Øyer	10,-
Ragna Robertsen, Haslum	50,-
Innsamling stands, Oslo	43,14
Innsamling stands, Oslo	25,38
16. Kari Helsingeng, Oslo	25,-
Yngvar Helgesen, Hurum	10,-
Lotte Pettersen, Skårer	5,-
Pål I Bergersen, Jar	10,-
Liv Claussen, Bekkestua	10,-
Marianne Mansaker, Oslo	10,-
Toril Nielsen, Oslo	10,-
B Johansen, Vollebekk	20,-
Jan Heimdal, Oslo	25,-
17. Knut Sivertsen, Oslo	60,-
Grete Broch Svensson, Oslo	50,-
Knud H Elven, Glåmos	10,-
E Saas, Oslo	25,-
Esther Sveen, Oslo	25,-
Tone & Ulrik Sverdrup, Oslo	100,-
Johan S Moen, Bergen	10,-
18. Steinar Wigtil, Oslo	100,-
Olaf Olsen, Brødøl	15,-
21. Jørgen Vogt, Oslo	20,-
T Gulderson, Strømmen	15,-
Astrid Sunde, Oslo	10,-
M Bakken, Nesoddtangen	10,-

O Løkkeberg, Oslo	100,-
Johan Kokaas, Oslo	50,-
Lucie Hansen, Oslo	50,-
Haldor Lie, Lørenskog	15,-
Dag Nicolaisen, Oslo	20,-
Jacob Isachsen, Lauve st	25,-
Rand. Dalland, Oslo	50,-
Marcussen, Oslo	30,-
Hjerdis Thorsnæs, Oslo	10,-
Thor Thorsnæs, Oslo	15,-
Oddvar Bekkelund, Oslo	20,-
B Jenssen, Oslo	20,-
Signe Sæterdal, Oslo	30,-
22. Yngve Gauslaa, Oslo	391,-
Gunnar Hybertsen, Tr.heim	25,-
John Sjaavaag, Kolbjørns-	
vik	20,-
K Eriksen, Asker	30,-
Villy Berg, Namsos	10,-
Anna Erås, Fana	10,-
Knut Ellingsen, Oslo	20,-
Bjørn Nielsen, Nordstrands-	
høgda	5,-
Rolf Johansen, Bergen	100,-
23. K Lund-Olsen, Stord	20,-
Olav A Nyaas, Misvær	20,-
Egil Nilssen, Holandsvika	100,-
J E Nilssen, Oslo	50,-
Helge Eriksen, Oslo	20,-
Torbjørn Martinsen, Vardø	25,-
A Fjeldvør, Vardø	10,-
Valter Eriksen, Vardø	10,-
Rolf Furulund, Oslo	20,-
Odd Sverre Norrøne, Mo-	
elven	30,-
Tr.heim lagertransport-	
forening	50,-
24. Rolf Jarl Hansen, Vadsø	20,-
E Pettersen, Namsos	10,-
N Tscherepfampf, Oslo	10,-
Ruth Aune, Oslo	25,-
Per Huseklepp, Oslo	50,-
Michael Walter, Tønsberg	50,-
Rolf Arne Hansen, Vadsø	10,-
25. Per Liland, Straumsgrend	10,-
26. Inger Faaborg, Oslo	70,-
28. Bjørn Kummén, Oslo	20,-
E Nilssen, Lillehammer	10,-
G J Randbye, Notodden	10,-
Arnfinn Bråteang, Namsos	15,-
Ragni Piene, Oslo	35,-
John Rønningen, Gran	25,-
Martin Jølsevold, Låveng	100,-
FNL-gruppa ved UB, Oslo	185,-
Kjersti Ericsson, Oslo	100,-
<u>Oppgjør fra FNL-gruppene</u>	
<u>i Oslo:</u>	
Innsamling stand 28/2	32,02
" " 1/3	22,22
" " 7/3	3,40
" " 8/3	43,-
" " 14/3	82,30
" " 15/3	138,51
Innsamling DNS 12/4	201,80
Innsamling stand 14/4	56,60
" " 15/4	11,10
" " 16/4	59,20
" " 17/4	80,75
" " 18/4	91,38
Innsamling Sos.stud 18/4	40,99
Innsamling stand 19/4	139,56
Innsamling møte 20/4	402,46
Innsamling DNS 19/4	180,18
<u>Tilsammen</u>	<u>1583,47</u>
29. Rolf Berntsen, Oslo	20,-
Kari Grimsgaard, Nesoddt-	
tangen	150,-
Kirsten Gran, Oslo	20,-
Kr.sand SF	100,-

GI PENGER TIL FNL! POSTGIRO
FRIGJØRINGSFONDET 20 50 32
 IDUNS GT. 5 OSLO 1.